

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS | INTERVIEWS | ARTIKELS | RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

Noah

Darren Aronofsky tart de Hollywoodgoden

NICOLAS CAGE

NIGHT MOVES

DIVERGENT

MOOOV

FLYING HOME

#01

april 2014

A-film presents

09/04

09/04

binnenkort in de bioscoop:

Under the Skin
25/06

Tracks
02/07

The Raid 2
23/07

Belle
23/07

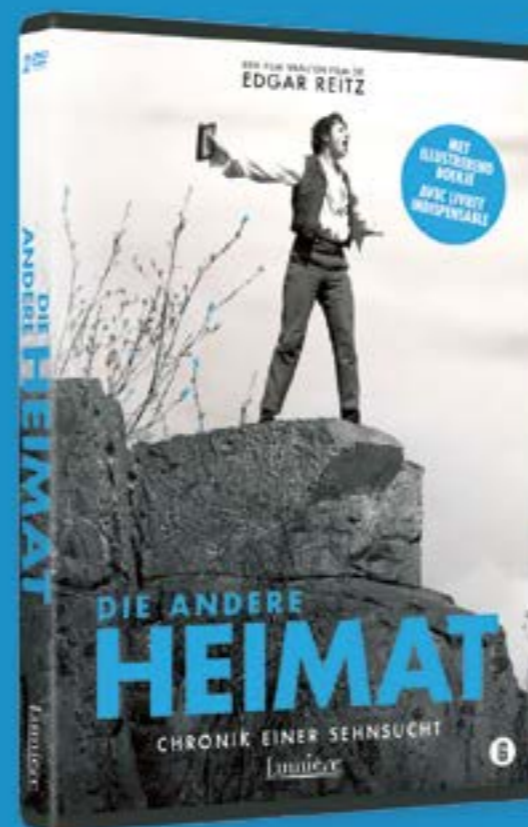
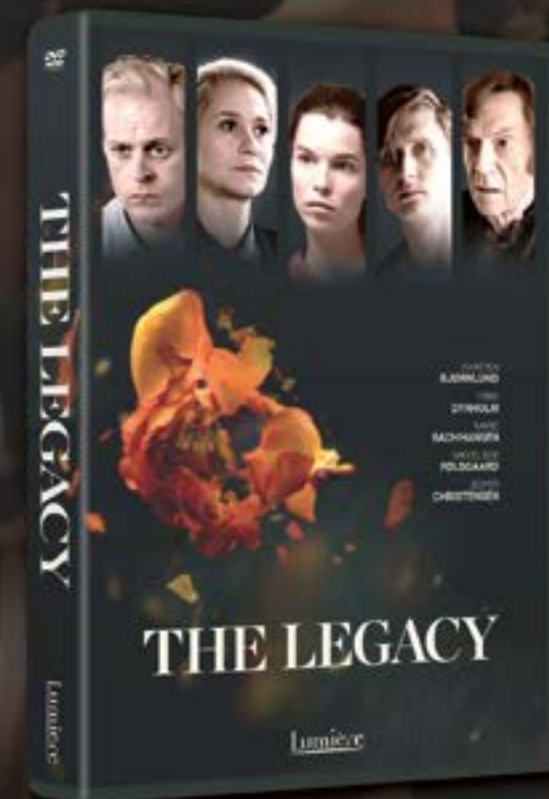
Nieuwe internationaal bekroonde Deense serie van de makers van **The Killing** en **Borgen**.

THE LEGACY

Een meeslepend familie-drama dat uitgroeide tot een kijkcijferfenomeen in Denemarken.

BESCHIKBAAR
OP DVD ÉN BLU-RAY
VANAF 27 MEI

VANAF ERD APRIL AL
BIJ DE MOORGEN

DIE ANDERE HEIMAT

Niemand weet de Duitse ziel zo te vatten als Edgar Reitz in dit onvergetelijk epos. DIE ANDERE HEIMAT is een prequel op de al even wondermooie HEIMAT-trilogie.

'Mooie afsluiter van een uniek levenswerk. Klasse gemacht!' - Focus Knack

'Wonderlijk... Poëtische en meeslepende cinema.' - De Standaard

BESCHIKBAAR
OP DVD ÉN BLU-RAY
VANAF 29 APRIL

Lumière

22 APRIL - 5 MEI

WWW.MOOOV.BE

FILMFESTIVAL MOOOV

TURNHOUT / BRUGGE / GENK / SINT-NIKLAAS / LIER
KOERSEL-BERINGEN / ROESELARE / LOMMEL / DILBEEK

Foto © Kiripi Katembo

It's alive!

Drie lettergrepen. Meer had het titelpersonage uit griezelklassieker *Frankenstein* (1931) niet nodig om filmgeschiedenis te schrijven. "It's alive!" schreeuwde de wetenschapper als bezeten wanneer hij met behulp van bliksemenergie een onnatuurlijk schepsel tot leven gewekt heeft.

Sta me toe om die passie te delen. Ik ben namelijk waanzinnig trots op dit eerste nummer van *Vertigo*. Maar het komt met een waarschuwing: net als Frankenstein's creatie vertoont dit blad enkele monsterachtige trekjes.

Zo bestaat het uit verschillende onderdelen — zij het gelukkig niet van stoffelijke overschotten. In *Flashforward* wordt via foto's en setreportages ingezoomd op toekomstige releases. *Close-Up* staat vol artikels en interviews over het huidige bioscoopaanbod. En in *Point of View* vind je naast recensies ook korte smaakmakers onder de noemer *Klap*.

Nog een overeenkomst met het akelige wezen: dit magazine gedraagt zich best schizofreen. Peperdure Hollywoodproducties als *Noah* en *Captain America: The Winter Soldier* staan zij aan zij met uitdagender materiaal als *Drift* en *Tom à la Ferme*. Waarom? Omdat cinema nu eenmaal een breed — misschien wel het breedste — medium is.

Een laatste gelijkenis met het legendarische filmmonster: dit blad kan tegen een stootje. Zowel letterlijk — neem het mee, laat het zien aan anderen, scheur er de mooiste pagina's uit! — als figuurlijk — ventileer je mening via Facebook of Twitter!

Ik kan alvast niet wachten op de reacties. Vandaar nog eenmaal ... "It's alive!"

STEVEN TUFFIN
hoofredacteur

@Waazinema

"XAVIER DOLAN'S
MOST ACCOMPLISHED, ENJOYABLE AND
COMMERCIALY VIABLE WORK TO DATE."
VARIETY

TOM À LA FERME

A XAVIER DOLAN FILM

(LES AMOURS IMAGINAIRES, LAURENCE ANYWAYS)

release
16/04

www.abc-distribution.be

Vertigo abonnement

Vertigo is gratis maar niet goedkoop.
Wil je je steentje bijdragen? Dat kan!

Alle informatie: abon@vertigo.be

Er zijn drie formules:

PARTERRE — €50

Elke maand Vertigo
thuisbezorgd

ROOM WITH A VIEW — €75

Elke maand Vertigo
thuisbezorgd + een
duoticket voor ons
eindejaarsevent.

PENTHOUSE — €150

All of the above + een
duoticket voor een
exclusieve receptie op
een duizelingwekken-
de locatie én voorrang
op alle Vertigo-events.
(Maximaal twintig
inschrijvingen)

16

26

56

VERTIGO

Postbus 10009
2000 Antwerpen Groenplaats
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be
• www.twitter.com/VERTIGObe
f www.facebook.com/VERTIGObe

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin - steven@vertigoweb.be
UITGEVER Tomas Wendelen - tomas@vertigoweb.be

REDACTIE Ruben Nollet, Bernard Van de Popeliere, Kurt Vandemaele, Jozefien Van Beek, Vincent Stroep, Jimmy Van der Velde, Ewoud Ceulemans

WEBREDACTIE Jimmy Van der Velde

EINDREDACTIE Barbara De Conick, Birgit Krols

FOTOGRAFEN Nyklyn, Greetje van Buggenhout, Nana Vaneessen

ILLUSTRATOR Xavier Truant

VORMGEVING We Make Graphics

RECLAMEREGIE Charlie Mike, Waterlooosesteenweg 870 - 1180 Brussel, Serge De Schryver, 02/ 241 55 55, info@charliemike.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Tomas Wendelen, postbus 10009, 2000 Antwerpen Groenplaats.

"Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever."

Met steun van de
Vlaamse overheid

INHOUD

FLASHFORWARD

TEASERS

Een vroege blik op knallers als *The Loft* 8

CINÉ UPDATE

Nieuwsjes, nieuwsjes en nog meer nieuwsjes 12

ACHTER DE SCHERMEN

De monteur van *Welp* toont zijn werkruimte 13

FILMFAN

Kunstenaar Luc Tuymans en het onderhuidse 14

CLOSE-UP

NOAH

Blijft Darren Aronofsky drijven? 16

NIGHT MOVES

Kelly Reichardt over haar ecothriller 22

DRIFT

Benny Vandendriessche op de dool 26

RIO 2

En andere geanimeerde paaseieren 28

MOOOV

Wereldfilmfestival zoomt in op Mexico 30

TOM À LA FERME

Xavier Dolan hakt in op homofobie 32

FLYING HOME

Dominique Deruddere is back in Belgium 34

WE ARE THE BEST!

Lukas Moodysson, oude besjes en jonge punks 38

VRAAGSTUK

Is het boek echt altijd beter dan de film? 40

CAPTAIN AMERICA: THE WINTER SOLDIER

De genrecaapiolen van comic-gigant Marvel 44

SPECTRUM

Docu *The Missing Picture* en festival *Courtisane* 46

JOE

Nicolas Cage legt zijn ziel bloot 50

POINT OF VIEW

RECENSIES

47 *Ronin*, *Divergent*, *Need for Speed*, ... 56

BESTE.FILM.OOIT.

The Insider: Russell Crowe op zijn best 66

THE LOFT

VANAF 27 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

Wie beter dan Matthias Schoenaerts om de spits af te bijten in de teasersectie? Onze nationale acteertrots deelt het witte doek met *Star Trek*-ster Karl Urban en *X-Men*-held James Marsden in Erik Van Looy's Amerikaanse remake van zijn kaskraker uit 2008. Hollywoodicoon Joel 'The Matrix' Silver fungeerde als producer.

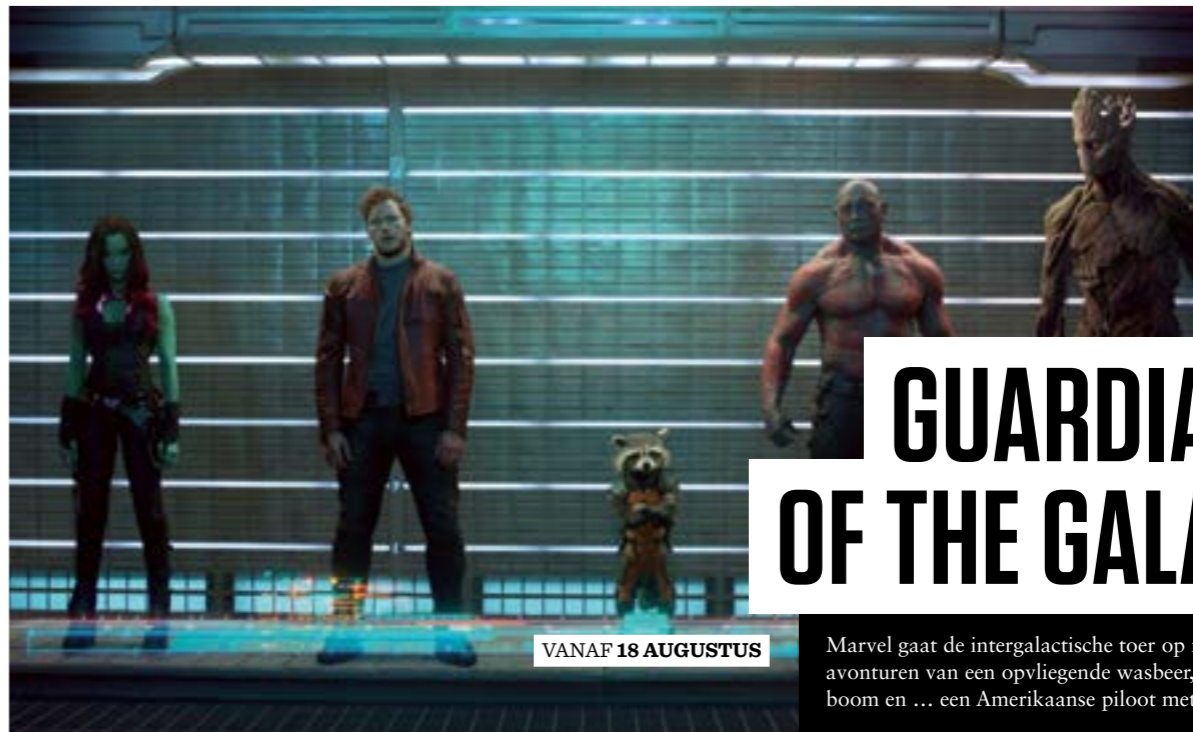

THE RAID 2

VANAF 23 JULI

Na zijn doortocht door een flatgebouw vol criminelen gaat de held uit de Indonesische actieverassing van 2011 undercover in een gevangenis. Dat wordt knokken!

GUARDIANS OF THE GALAXY

VANAF 18 AUGUSTUS

Marvel gaat de intergalactische toer op met de ruimteavonturen van een opvliegende wasbeer, een pratende boom en ... een Amerikaanse piloot met heimwee.

EVERY THING WILL BE FINE

James Franco, Wim Wenders en een verhaal over een schrijver die een kind doodrijdt. Wij gokken op een wereldpremière in Cannes of Venetië!

VANAF 25 JUNI

TRANSCENDENCE

Rijzende ster Rebecca Hall staat zij aan zij met Johnny Depp en Morgan Freeman in deze sci-fi-thriller van Wally Pfister, Christopher Nolans ex-cameraman.

Ciné Update

Het laatste nieuws
van de filmfrontlinie

Docu zkt. geld

De producent van *Welp* is op zoek naar centen voor *The Pussy Riot Guide to Feminism*, een documentaire van de Brusselse regisseuse Sadies Choua over het Russische punkcollectief Pussy Riot. Crowdfunding moet de financiering helpen rond krijgen. Dat kan via thepussyriotguidetofeminism.net.

Tor in Tor

Kort voor Guillermo del Toro filmt in Toronto. De regisseur van *Hellboy* en *Pacific Rim* pakt met *Crimson Peak* nog eens uit met een klassiek horrorverhaal. Jessica Chastain mag het spookhuis betrekken. Al beklagen we het spook dat af te rekenen krijgt met de ster uit *Zero Dark Thirty*.

Wilde Witherspoon

Jean-Marc Vallée, regisseur van *The Dallas Buyers Club* en *C.R.A.Z.Y.*, heeft het voor personages die zich vreemd gedragen. Zo begint Reese Witherspoon in *Wild* na de dood van haar moeder aan een trektocht van 1.100 km. Gebaseerd op feiten natuurlijk.

Meul maakt film

Kevin Meul, broer van de bassist van Das Pop, was lange tijd de vaste man achter de clips van de band en maakte enkele bejubelde kortfilms. Zijn langspeelfilmdebuut, *My First Highway*, zal gaan over een jongen die met zijn vakantieliefje wel heel woelige tijden beleeft.

ACHTER DE SCHERMEN

Welp

In de montagecel met Maarten Janssens

tekst **KURT VANDEMAELE**
foto **NYKLYN**

Welp moet een spannende avonturenfilm vol horror-elementen worden. Een beetje in de sfeer van *The Goonies* en *Stand by Me*, vertelt monteur Maarten Janssens. Eerder monteerde hij al veelbekroonde kortfilms als *Robyn O.*, *Cadet* en *Rotkop*, maar dit is zijn eerste langspeelfilm. Hetzelfde geldt voor regisseur Jonas Govaerts, gitarist van The Hickey Underworld, en maker van tv-reeksen *Super 8* en *Monster!* Janssens mocht die laatste serie ook al voor hem verknippen, maar ondervond nu dat de montage van het lange werk toch een heel andere discipline is. Govaerts en hijzelf zijn echter geslaagd in hun opdracht, zo vindt hij. “Vooral de testvisies waren handig, omdat die wij soms kwijt waren door te dicht op de beelden te zitten.” Ze organiseerden drie visies met filmprofessionals en een voor neutrale toeschouwers. Ook handig was een truc die hij afkeek van Walter Murch, de befaamde monteur van *Apocalypse Now*: “Bij een kortfilm heb je de structuur nog in je hoofd, maar om bij een langspeelfilm een klare kijk te bewaren, is er meer nodig.” Daarom zette hij de bewegende beelden stil en hing ze aan de muur. Een verfijning van de vondst van Murch die met scènekaarten werkt. Het is nu al duidelijk: *Welp* mag dan klein klinken, het wordt een grote film. ▣

VANAF 30 OKTOBER IN DE BIOSCOOP

@VdmKurt

Koen in NL

Koen De Graeve (*Tot altijd* en *Halfweg*) doet het nu ook goed in Nederland. Simone Van Dusseldorp regisseerde hem in *Het leven volgens Nino* en Nicole Van Kilsdonk koos hem voor *Onder het hart*, waarin Kim Van Kooten zijn tegenspeelster is.

Onbreekbaar onderwerp

Louis Zamperini was een atleet die ooit aan de Olympische Spelen deelnam, een vliegtuigcrash overleefde en tijdens W.O. II door de Japanners gevangen genomen werd. De broertjes Coen goten zijn levensverhaal in een scenario en Angelina Jolie mocht het verfilmen. *Unbroken* is de toepasselijke titel.

Dode criticus

Flying Horse heet de film waarin Ralph Fiennes en Benedict Cumberbatch geregisseerd zullen worden door acteur Gary Oldman. Zeventien jaar geleden regisseerde hij ook al het uitstekende *Nil by Mouth*. Dit keer liet hij zich inspireren door een befaamd fotograaf uit de 19de eeuw die een theatercriticus neerschoot.

Mad Tom

Mel Gibson heeft zich de voorbije jaren zo vaak in de voet geschoten dat hij zelfs in *Mad Max: Fury Road* niet meer mocht meespelen. En dus kwam er een ander woelwater aan te pas. Tom Hardy bewees meteen dat hij ook geen makkelijke jongen is door het op de set aan de stok te krijgen met tegenspeelster Charlize Theron.

Bradley en Jenny

Bradley Cooper en Jennifer Lawrence kunnen blijkbaar niet meer zonder mekaar. Nadat ze samen te zien waren in *Silver Linings Playbook* en *American Hustle*, spelen ze in *Serena* een koppel in de jaren '30 dat de toekomst van hun houthandel ziet wankelen wanneer blijkt dat zij geen kinderen kan krijgen.

FILMFAN

Luc Tuymans

Dat het *Lonely at the Top* is, wist Randy Newman al. Nu laat het M HKA onder die titel een topper uit de Belgische kunstscène een minder bekende kunstenaar uitnodigen voor een duotentoonstelling. Luc Tuymans koos voor Vanessa van Obberghen, een Antwerpse kunstenaar die op multimediale wijze reflecteert over beeldvorming en integratie. Een mooie kans om Tuymans aan de tand te voelen over film.

tekst JOZEFIE VAN BEEK
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat is je eerste filmherinnering?

“De eerste film die ik in de cinema zag, was Walt Disney's *Sneeuwwitje en de zeven dwergen*. Ik was een jaar of zes en vond het nogal griezelig. Vooral omdat ik toen al tekende en totaal niet begreep hoe de tekeningen zo vloeiend konden bewegen. Voor mij was het bijna horror.”

Is er een film die je telkens opnieuw kunt bekijken?

“Ik heb een fotografisch geheugen, dus als ik een film een keer heb gezien, ken ik hem van buiten. Zodra ik het eerste beeld zie, weet ik bijna frame voor frame hoe de prent verder gaat. Toch zijn er films die ik meerdere keren kan bekijken. Vooral stomme films dan, zoals *Nosferatu* van Murnau, met dat fantastische stuk animatie die de rit naar het slot van Graaf Orlok verbeeldt. Ook daarin zit weer het idee van horror. En er zijn nog een hoop films die ik steeds opnieuw kan zien, zoals *M* van Fritz Lang of *Citizen Kane* van Orson Welles.”

Welke prent heeft het meeste indruk op je gemaakt?

“Dat moet *Les yeux sans visage* zijn, een Franse film uit 1960 die ik ooit

op tv heb meegepikt. Ik had er een aankondiging van gezien, met een foto waarop de hoofdactrice een wit masker droeg. Dat fascineerde me mateloos. Die film *moest* ik zien. Het is de eerste prent over plastische chirurgie en hij wordt ook vaak onder horror gecatalogeerd. Voor mij is het vooral een cultfilm.”

Horror lijkt wel een rode draad. Hou je van het genre?

“Nee. Films waarin mannen met kettingzagen achter jonge meisjes aanlopen, zijn niet aan mij besteed. Mij gaat het meer om het onderhuidse idee van terreur. Zo toont Fritz Lang in *M* niet het geweld, maar het moment ervoor en erna. Je ziet een bal rollen of een ballon wegvliegen en je weet dat er een kind vermoord is. De kracht zit 'm in de dingen die hij niet toont. Hitchcock deed dat ook. Denk maar aan de douchescène uit *Psycho*.”

Welke film heeft je voor het laatst doen huilen?

“Als kind heb ik veel geweend bij de films van Charlie Chaplin. Zo herinner ik me nog dat ik bij het einde van *City Lights* moest huilen op het moment dat de blinde vrouw Chaplins handen voelt en beseft dat hij de man

“IK HOU NIET VAN HORROR, WEL VAN ONDERHUIDSE TERREUR”

is die haar geholpen heeft. Een moment van pure pathos.”

Ben je onlangs nog tot tranen toe geroerd geweest bij een film?

“Dat is moeilijker. Chaplin, meester in het melodrama, heeft recentelijk geen films meer gemaakt.” (lacht)

Hou je eigenlijk van biopics over kunstenaars?

“*Pollock* van Ed Harris vond ik zeker geslaagd, maar meestal zijn fictiefilms minder interessant dan documentaires. Biopics geven vaak een vertekend en geromantiseerd beeld van het kunstenaarschap. Ze gaan over de kunstenaar, niet over het werk. Volgens mij zou het net omgekeerd moeten zijn.”

Zijn er films waar je naar uitkijkt?

“Ik moet bekennen dat ik wat achter sta, maar *American Hustle* en *The Grand Budapest Hotel* wil ik zeker nog zien.” ▣

@JozefienVanBEEK

Lonely at the Top
Dialogo: Luc Tuymans & Vanessa van Obberghen
van 4 april tot 15 juni in het M HKA
www.muha.be

De zondvloed tegemoet

BRENGT 'NOAH' DARREN ARONOFSKY TOT ZINKEN?

De opnames verliepen niet rimpelloos, het budget werd overschreden, een orkaan vernielde een set ... Maar dat was klein bier in vergelijking met de golf van controverses die losbarstte over *Noah*, Darren Aronofsky's eigenzinnige verfilming van het bekende Bijbelverhaal.

tekst **BERNARD VAN DE POPELIERE**

Misschien is de Amerikaanse filmmaker Darren Aronofsky een beetje gek. Hij maakt films over personages die getormenteerd, geobsedeerd of anderszins gestoord zijn. Zijn langspeelfilmdebuut, *Pi* uit 1998, ging over een kerel die geobsedeerd was door het getal uit de titel. Zijn doorbraakfilm, *Requiem for a Dream* (2000), ging over jonge heroïnejunkies. *The Wrestler* (2008) voerde Mickey Rourke op als een versleten worstelaar die niet wilde toegeven dat het tijd was om de handdoek in de ring te gooien. *The Fountain* (2006), met Hugh Jackman als drie verschillende personages, was zo krankzinnig dat weinigen hem konden naverellen. En dan was er *Black Swan* (2010), een psychologische horrorfilm over een labiele balletdanseres bij wie de stoppen doorslaan. Natalie Portman schitterde in de hoofdrol en kreeg voor haar vertolking een Oscar. Bovendien rijfde *Black Swan* wereldwijd 330 miljoen dollar binnen, terwijl hij gemaakt was voor dertien miljoen. Niet slecht voor een film over een gekkin in tutu.

Dus was het logisch dat Aronofsky voor zijn volgende project, de verfilming van het Noachverhaal waar hij al zestien jaar op broedde, carte blanche kreeg. Een beslissing waarvan ze bij Paramount en New Regency nu ongetwijfeld spijt van hebben, want of *Noah* een kassucces wordt, is helemaal niet zeker. Orkanen en onherbergzame locaties zorgden ervoor dat de opnames niet gesmeerd verliepen, en tussen Aronofsky en Paramount ontstonden er wrijvingen toen het budget steeg van 115 miljoen naar 130 miljoen dollar. Dat is een hoop poen om terug te verdienen en dus monteerde de studio zelf een paar onafgewerkte versies van *Noah* om er *testscreenings* mee te organiseren. "Dat was me nog nooit overkomen", zegt Aronofsky, die in ruil voor het immense budget afstand deed van de *final cut*. Toch is het *zijn* versie van 137 minuten die nu wordt uitgebracht. Al zorgden de proefvertoningen voor een zondvloed van controverses. Zal *Noah* drijven of zinken?

's Werelds oudste rampenverhaal

De testscreenings lokten namelijk vooral negatieve reacties uit. Christelijke fundamentalisten, waarvan er nogal wat zijn in de VS, beweren dat Aronofsky te ver afweek van het verhaal uit het boek *Genesis*. Daarin is Noach een brave grijsaard van 600 jaar oud die van God de opdracht krijgt om een groot schip te bouwen. De Schepper is kwaad op de zondige mensheid en wil die uitroeien met een enorme overstroming. Alleen Noach en zijn gezin mogen de zondvloed overleven. En alle dieren, want die hebben niets misdaan. Dus moet Noach van alle reine dieren zeven koppels aan boord van zijn ark nemen, en van de andere dieren één paar, zodat het volledige dierenrijk kan blijven bestaan. Het regent veertig dagen en nachten, en de ark dobbert 150 dagen rond voor Noach strandt in het Araratgebergte in Turkije. Zo staat het in de Bijbel.

“Dit is het oudste rampenverhaal van de mensheid en het komt voor in de heilige boeken van christenen, joden en moslims. Het smeekte erom verfilmd te worden. Figuren uit het Oude Testament zoals Noach of Mozes zijn eigenlijk superhelden! De ark is na de Titanic het beroemdste schip uit de geschiedenis. Je gaat Russell Crowe zien als een superheld die van God een immense opdracht krijgt”, zei Aronofsky nog voor de heisa uitbarstte. “Ik verwacht geen controverse, ik ben behoorlijk trouw aan de tekst gebleven. Ik heb me wel enige dichtertelijke vrijheid gepermitteerd: het verhaal is maar vier paragrafen lang en Noach spreekt niet. Ik moest een stem vinden voor Noach en dat was een uitdaging.” Aronofsky gaf de hoofdrol aan Russell Crowe, die in de film weliswaar een lange baard heeft, maar toch meer lijkt op een krijger uit een fantasyfilm dan op de bekendste zeevaarder uit de Bijbel.

“EIGENLIJK ZIJN BIJBELSE FIGUREN ZOALS NOACH OF MOZES SUPERHELDEN!”

De Bijbel versus The Lord of the Rings

Toch oordeelde het testpubliek dat Aronofsky het Noach-verhaal had verkracht. Een christen fulmineerde in het filmblad *The Hollywood Reporter*: “Noach wordt afgebeeld als een krankzinnige godsdienstgek die gefixeerd is op 21ste-eeuwse problemen zoals overbevolking en de opwarming van de aarde!” Origineel is het wel: Noach als de eerste groene jongen ter wereld. De naam van God valt niet in de film, hij wordt hoogstens de Schepper genoemd. Noach krijgt zijn orders in visioenen, waarvan er eentje het gevolg is van een hallucinogene thee die zijn grootvader Methusalem (een frivole Anthony Hopkins) hem schenkt. En hij gebruikt niet alleen geestverruimende middelen: nadat de ark landt, drinkt hij zich ook een welverdiend stuk in zijn oudtestamentische voeten. Hij levert met het zwaard in de knuist veldslagen tegen een enorm leger aangevoerd door zijn schoonbroer Tubal-Kain, een nakomeling van de eerste moor-

denaar Kain. Want, zei Aronofsky *in tempore non suspecto* nog vrolijk: “Ik wil een film maken voor gelovigen én ongelovigen. Dus komt de Bijbelse figuur Noach terecht in een fantasywereld die een beetje lijkt op Middle-earth uit *The Lord of the Rings*!” Russell Crowe als Noach en Ray Winstone als slechterik Tubal-Kain zien er inderdaad uit alsof ze eerder thuishoren in *Game of Thrones* dan in een Bijbels epos.

Dat vinden christenen en joden niet koojer, met controverse tot gevolg. Maar de reactie van vrome moslims gaat nog een stuk verder: profeten uit de Koran mogen niet worden afgebeeld, en zeker niet als ruige zwaardvechters met een slecht karakter. Daarom is *Noah* verboden in een aantal moslimlanden zoals Qatar, Bahrein, de Verenigde Arabische Emiraten, Jordanië, Koeweit en Egypte. En straks roepen fundamentalistische Amerikanen misschien wel op om hem in de VS te boycotten!

Bij Paramount werden ze nu helemaal ongerust: zouden ze het geld dat ze erin hadden gepompt ooit terugzien? Toen Aronofsky *Noah* aan hen voorstelde, hoopten ze dat de Bijbelverfilming massa's christenen naar de bioscoop zou lokken, zoals Mel Gibsons *The Passion of the Christ* had gedaan. Hoewel ook die controversieel was, bracht hij bijna 700 miljoen dollar in het laatje. Maar nu vrezen de studio-bonzen dat *Noah* eerder vergeleken zal worden met *The Last Temptation of Christ* van Martin Scorsese. Die lokte niet alleen geweld en brandstichting uit, hij flopte bovendien gruwelijk aan de kassa. Bij Paramount waren ze ook niet blij met de verwijzingen naar *The Lord of the Rings*, want dat is fantasy, terwijl het verhaal van Noach voor veel gelovigen waar gebeurd is. Of toch bijna.

De hand van God

Om die *believers* niet voor het hoofd — en de portemonnee — te stoten, liet Paramount tegen de zin van Aronofsky alle kopieën van *Noah* voorafgaan door de volgende tekst: “Deze film is gebaseerd op het verhaal van Noach. Hoewel er sprake is van enige artistieke vrijheid, geloven wij toch dat de film trouw is aan de essentie, waarden en integriteit van een verhaal dat een hoeksteen vormt van de religie van miljoenen mensen over de hele wereld. Het Bijbelverhaal over Noach kunt u vinden in het boek *Genesis*.”

Enige artistieke vrijheid? Dat Noach een groene jongen *avant la lettre* is, oké. Maar dat hij zo getormenteerd en gewelddadig is, dat hij zelfs overweegt om zijn eigen kleinkind te doden ... De moeder van dat kind, een wees die door Noach werd geadopteerd en gespeeld wordt door Emma Watson, komt niet eens voor in het oorspronkelijke verhaal. Bij strenge gelovigen zal *Noah* dan ook wellicht zorgen voor gewezen en tandengknars in de duisternis van de filmzaal.

Er werd ook geklaagd over het feit dat de dieren die de patriarch aan boord neemt, volledig uit CGI bestaan en geen rea-

listische beesten zijn. Net zoals de nakomelingen van de gevallen engelen — in de film heten ze *Watchers* — die in Aronofsky's visie stenen reuzen met zes armen zijn. Die zes armen zijn handig om Noach bij te staan in zijn strijd tegen een leger van 60.000 manschappen. Anderzijds is de ark niet uit computereffecten opgetrokken, maar uit echte boomstammen, en gebouwd volgens de precieze afmetingen uit *Genesis*: 300 el lang, 50 el breed en 30 el hoog. Omgerekend: 125 meter lang, 22 breed en 13 hoog. “Een heel gevaarte”, zegt Aronofsky, “maar het was veel beter dat de acteurs op echte boomstammen en tussen muren van hout konden lopen dan dat ze voor een groen scherm hadden moeten staan acteren.” Hoewel veel van de opnames plaatsvonden in IJsland, werd de ark gebouwd in een woud op Long Island, New York. En gedeeltelijk vernield toen de orkaan Sandy daar toesloeg. Zou dat de hand van God zijn geweest, of gewoon pech?

Op audiëntie bij de paus

Russell Crowe en Darren Aronofsky, die tijdens de opnames geregeld grondig van mening verschilden, zijn intussen weer dikke vrienden en verdedigen eensgezind hun film. Ze wilden zelfs op audiëntie bij paus Franciscus om hem te vragen *Noah* zijn pauselijke zegen te geven. Bij de kerkvorst geraken, is hen uiteindelijk gelukt. Maar of Franciscus de film zag en hem goed vond, was niet bekend toen dit blad naar de drukker moest. Zou de paus dezelfde filmfilosofie hebben als Aronofsky, die ooit zei: “Naar een film kijken is voor mij zoals naar een pretpark gaan. Mijn grootste angst is een film te maken waarvan de mensen vinden dat het geen leuke rit was.”

Noah belooft in ieder geval een spectaculaire rit te worden. Over een Bijbelse groene jongen die vindt dat de mensheid moet worden uitgeroeid omdat ze de natuur en bijgevolg de wereld naar de filistijnen heeft geholpen. Een held die voor vrome gelovigen te duister, gewelddadig en krankzinnig is. “Tja, hij voorspelt de zondvloed, maar niemand wil hem geloven. Daar wordt hij een beetje gek van. Ik heb het wel voor geobsedeerde, getormenteerde personages. Om te weten hoe dat komt, zou ik waarschijnlijk in therapie moeten gaan”, lacht Aronofsky.

Hopelijk gaat hij niet in therapie en blijft hij gewoon films maken. Over mensen die net zoals hij een beetje geschift zijn. Die zijn meestal interessant om bezig te zien op het scherm. En daarom wilt u ongetwijfeld *Noah* zien. Wij ook. ▣

VANAF 9 APRIL IN DE BIOSCOOP

@BvdPopeliere

» HOLY SHIT

Met *Noah* geeft Tinseltown het startschot van een hele reeks Bijbelfilms. Zo waagt Ridley Scott zich met *Exodus* aan de zoveelste bewerking van het verhaal van Mozes. Lees meer over de nieuwste Hollywoodtrend op de *Vertigo*-website.

INEMA BIBLICA

DE BOEKEN VAN HET OUDE TESTAMENT

6 GENESIS	-	-	1		2 Kronieken	-	-	-	36		Daniël	-	-	-	12
Exodus	-	-	2		Ezra	-	-	-	10		Hosea	-	-	-	14
Leviticus	-	-	27		Nehemia	-	-	-	13		Joël	-	-	-	3
Numeri	-	-	36		Esther	-	-	-	10		Amos	-	-	-	9
Deuteronomium	-	-	34		Job	-	-	-	4		Obadja	-	-	-	1
Jozua	-	-	24		Psalmen	-	-	-	150		Jona	-	-	-	5
Richteren	-	-	21		Spreuken	-	-	-	31		Micha	-	-	-	7
Ruth	-	-	4		Prediker	-	-	-	12		Nahum	-	-	-	3
1 Samuël	-	-	3		Hooglied	-	-	-	8		Habakuk	-	-	-	3
2 Samuël	-	-	3		Jesaja	-	-	-	66		Sefanja	-	-	-	3
1 Koningen	-	-	22		Jeremia	-	-	-	52		Haggai	-	-	-	2
2 Koningen	-	-	25		Klaagliederen	-	-	-	6		Zacharia	-	-	-	14
1 Kronieken	-	-	29		Ezechiël	-	-	-	48		Maleachi	-	-	-	4

DE BOEKEN VAN HET NIEUWE TESTAMENT

M ATTHEÛS	-	-	6		Efeziërs	-	-	-	24		Hebreeën	-	-	-	8
Markus	-	-	40		Filippenzen	-	-	-	36		Jakobus	-	-	-	66
Lukas	-	-	27		Kolossenzen	-	-	-	10		1 Petrus	-	-	-	52
Johannes	-	-	36		1 Tessalonicenzen	-	-	-	13		2 Petrus	-	-	-	6
Handelingen	-	-	34		2 Tessalonicenzen	-	-	-	10		1 Johannes	-	-	-	48
Romeinen	-	-	24		1 Timotheüs	-	-	-	42		2 Johannes	-	-	-	12
1 Korintiërs	-	-	21		2 Timotheüs	-	-	-	150		3 Johannes	-	-	-	14
2 Korintiërs	-	-	4		Titus	-	-	-	31		Judas	-	-	-	3
Galaten	-	-	31		Filemon	-	-	-	12		Openbaring	-	-	-	7

1

GENESIS 6-9

Noah [2014]

2

EXODUS

The Ten
Commandments [1956]

3

1 & 2 SAMUËL

King David [1985]

4

JOB

A Serious
Man [2009]

5

JONA

Jonah:
A Reggie
Gales Movie [2002]

6

MATTHEÛS

Il vangelo
secondo Matteo [1964]

7

OPENBARING
HOOFDSTUK 13:9

The Omen [1976]

“IK HOU ERVAN
OM DE BOEL
UIT BALANS TE
BRENGEN”

Vechten voor een betere wereld is een nobel streven, maar wel een waarvoor je een prijs betaalt. In *Night Moves* toont Kelly Reichardt de explosieve actie van drie milieustrijders. Ideaal voer voor een thriller, toch?

tekst RUBEN NOLLET

Kelly Reichardt maakt geen films zoals de anderen, zelfs naar films kijken doet ze niet zoals de rest. “Ik ga niet vaak naar de bioscoop”, vertelt ze, “maar als ik het dan een keer doe, ben ik al bij de trailers compleet geschokt. Zoveel stimuli die je te slikken krijgt! Wat een bombardement van beelden en geluiden, ik ben uitgeput nog voor de film begint.” Het zegt veel over Reichardts sensibele en misschien nog meer over haar eigen cinema. Geen wonder dus dat ze in Amerika vaak ondergebracht wordt bij de minimalistische beweging, een groep van regisseurs die het verteltempo laag houden en veel ademruimte laten in hun werk.

Aanvankelijk ging Reichardt voor kleinschalige verhalen. Haar bejubelde debuut *River of*

Grass (1994) had het over een koppel dat probeert weg te raken uit het zuiden van Florida, maar daarvoor de middelen niet heeft. Twaalf jaar — en enkele kortfilms — later bracht ze samen met schrijver Jon Raymond *Old Joy* (2006) uit, het verhaal van twee oude vrienden die nog eens samen gaan kamperen. De samenwerking met Raymond beviel Reichardt wel en in 2008 bundelden ze hun krachten opnieuw voor *Wendy and Lucy*, een film over een jonge vrouw die een nieuw leven wil beginnen in Alaska, maar onderweg autopech krijgt. En in 2010 draaiden ze samen *Meek's Cutoff*, een ongewone western over negentiende-eeuwse pioniers in Oregon.

Met *Night Moves* zetten Reichardt en Raymond hun samenwerking voort, al zien ze het

nu net iets groter. Drie milieuvrijwilligers in Oregon — inderdaad, alweer Oregon — smeden het plan om een bom te leggen bij de stuwdam die een groot bos onder water heeft gezet. Klinkt als het begin van een ijzige thriller? Dat is buiten Reichardt gerekend. De film is spannend en met Jesse Eisenberg (*The Social Network*), Dakota Fanning (*The Runaways*) en Peter Sarsgaard (*Lovelace*) kan Reichardt bogen op een indrukwekkende cast. Maar net zoals ze met *River of Grass* een film noir afleverde die geen film noir was en met *Meek's Cutoff* een western die geen western was, maakte ze met *Night Moves* een thriller die geen thriller is. “Ik speel met genres”, geeft Reichardt toe. “Ik gebruik ze, maar dan zonder het spektakel dat er vaak mee gepaard gaat. Ik focus meer op de details.”

Is het een voordeel dat je met een genrefilm makkelijker een publiek kunt verleiden?

Kelly Reichardt: Zeker. Je bouwt bepaalde verwachtingen op als je binnen een bepaald genre werkt. De kijkers denken dat ze weten wat er zal gebeuren en dat biedt je de kans om hen op het verkeerde been te zetten. Ik hou ervan om de boel uit balans te brengen. Je zorgt ervoor dat de verwachtingen niet altijd ingelost worden, waardoor je de grenzen van het genre hopelijk een beetje verlegt.

De hoofdpersonages in *Night Moves* denken dat ze hun verantwoordelijkheid opnemen, maar hun plan loopt niet zoals gehoopt. Waarom boeit je dat zo?

Dat heeft veel te maken met Jon Raymond. Het verschil tussen hoe mensen als individu werken en hoe ze binnen een groep functioneren, is een van zijn stokpaardjes. Bovendien heeft hij een zwak voor onvolmaakte personages: zijn protagonisten zijn geen helden, maar eenvoudige mensen die zich behelpen met wat ze hebben. De verhalen die Jon en ik vertellen, gaan over mensen die hun weg zoeken, en over de kleine dingen die ze daarvoor doen. In *Wendy and Lucy* heeft het hoofdpersonage een bescheiden doel, haar hond terugvinden. In *Night Moves* is de inzet veel groter, maar de aanpak blijft dezelfde.

Sommigen zouden de hoofdpersonages uit *Night Moves* terroristen noemen. Jij ook?

Iedereen moet dat voor zichzelf uitmaken, maar ik zou die term niet gebruiken. In de jaren '90 had je in de Verenigde Staten een hele riste soortgelijke groeperingen, zoals het Earth Liberation Front. Dat waren jongeren die enkel materiële schade aanrichtten. Bij hun acties raakte nooit iemand gewond. Toch kregen sommige van hen gevangenisstraffen van meer dan tien jaar, net omdat hun daden als terrorisme bestempeld werden. Dat woord wordt tegenwoordig zo vaak bovengedaald dat het nauwelijks nog betekenis heeft.

Heb je overwogen om het verhaal binnen zo'n bestaande groepering te situeren?

Nee, ik had geen zin om naar die feiten te verwijzen. Dat zijn echte mensen die echte celstraffen uitzitten, ik wilde een film maken die daar los van stond.

***Night Moves* gaat ook minder over de politieke ideeën van de personages dan over de gevolgen van hun daden.**

Kijk, als ik lees over mensen die actie ondernemen tegen het Grote Geld en de vernielingen die grote bedrijven aanrichten, betrap ik me er soms op dat ik daar blij om ben. Maar meteen vraag ik me ook af waarom ik mezelf niet tot zulke dingen kan brengen. Als je de lange geschiedenis van radicale groeperingen onder de loep neemt, zie je dat ze bijna allemaal onvermijdelijk aftakelen in isolement en paranoia. Radicalisme heeft gevolgen, net daar gaat *Night Moves* over.

Bedoel je dat radicalisme een mens blind maakt voor wat hij doet?

(knikt) Dat zie je telkens opnieuw. Als je denkt dat je honderd procent gelijk hebt, maak je gegarandeerd fouten. Je verliest je zin voor nuance en dat is gevaarlijk voor de geest. Waar ik het wel moeilijk mee heb, is dat sommige mensen milieuvrijwilligers radicaal noemen. Ik vind het net radicaal dat er in de VS maar vijf procent authentiek bos overblijft. Elk jaar rijdt ik van mijn huis in New York naar Oregon, en door de jaren heen heb ik het landschap brutaal zien veranderen. Vroeger moest er langs de weg een strook bos van minstens 100 meter diep bewaard blijven, vandaag trekt niemand zich daar nog iets van aan. En met de stuwmeren is het net hetzelfde.

Vind jij het dan niet goed dat er naar alternatieve energiebronnen wordt gezocht?

Natuurlijk wel. Maar als je zo'n stuwdam bouwt, leid je per definitie een rivier om. Je beslist dus eigenlijk wie water krijgt en wie niet. En vaak trekt het toerisme aan het langste eind. Hele bossen worden onder water gezet voor de plezierindustrie. Een van de mannen die ons een rondleiding gaven bij de dam waar we *Night Moves* filmde, woonde al heel zijn leven in de streek. Nu kun je op dat enorme stuwmeer aan watersport doen, maar in zijn kindertijd was het gebied nog landbouwgrond. “Vroeger jaagde ik, nu vis ik”, zei hij laconiek. Ons leek dat verschrikkelijk, maar hij klonk helemaal niet bitter. Hij haalde gewoon de schouders op en vertelde dat je er veel vis vangt.

Door de dam kunnen de dieren namelijk nergens naartoe. Geweldig sportief kun je het niet noemen, maar zo is het nu eenmaal. (lachje)

Hebben de vele milieugroeperingen de publieke opinie niet beïnvloed? Je vindt vandaag bijvoorbeeld veel gemakkelijker bioproducten dan vroeger.

Ik weet niet goed wat ik daarvan moet denken. Gezonde voeding is een grote industrie geworden. Zelfs het woord 'organisch' is nu zo gemanipuleerd dat ik me afvraag of het nog wel de waarheid is. De vraag is of dat soort producten ook tot een betere landbouw en efficiëntere energiebesteding leiden. In zo'n biowinkel ziet alles er heerlijk gezond uit, maar als je het label leest, zie je dat die voedingswaren de halve wereld rondgevlogen zijn om op je bord te belanden. Die groenten en dat fruit mogen dan wel biologisch geteeld zijn, als ze uit Zuid-Amerika komen, kun je ze moeilijk milieuvriendelijk noemen.

Koop je dan zelf enkel voedingswaren die lokaal geteeld zijn?

Ik zou graag zeggen van wel. (lacht) Maar ik ben opgegroeid in Florida, waar bijzonder gul met pesticiden omgesprongen wordt. Ik heb er zo'n heilige schrik voor chemische producten aan overgehouden dat ik gewoonlijk kies voor het properste voedsel. Toch probeer ik lokaal te kopen als ik kan. Het grootste deel van het jaar woon ik in Queens en ik wil liever niet weten hoe eten van daar eruitziet. (lacht) Maar ik geef les

in een groener deel van de staat New York en daar haal ik wel producten bij de plaatselijke boerderijen. Ik moet toegeven dat ik het moeilijk heb met het hele debat over organisch voedsel. Ik voel me een beetje een bourgeois: ik denk graag dat ik de juiste en verantwoordelijke keuzes maak, maar ik twijfel er niet aan dat ik een even grote ecologische voetafdruk heb als anderen.

Is het je gelukt om ook *Night Moves* op een groene manier te draaien?

Ik vrees van niet. Films maken is helaas niet goed voor het welzijn van de planeet. (lacht) ▣

VANAF 30 APRIL IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» NEUROTISCHE NERD

In *Night Moves* moet *The Social Network*-ster Jesse Eisenberg voor de verandering niet als gespannen *geek* opdraven. Binnenkort speelt hij de slechterik in *Man of Steel 2*. Nu heeft hij het op de *Vertigo*-website over bioboerderijen en grijze zones.

ZONDAG 4 MEI - 12U00 - IEPER

EERSTE WERELDWIJDE RUN WAARBIJ DE FINISH JOU INHAALT

**ÉÉN DAG OP EXACT HETZELFDE MOMENT LOOPT HEEL DE WERELD
VOOR DIEGENEN DIE DAT NIET KUNNEN**

SCHRIJF JE NU IN!

100% VAN DE OPBRENGSTEN GAAT NAAR RUGGENMERGLETSELONDERZOEK

WINGSFORLIFEWORLD.RUN.COM

**“IK WIL
DAT MIJN
ACTEURS HUN
PERSONAGE
WORDEN, HOE
PIJNLIJK DAT
OOK IS”**

Een naakte man probeert zich recht te houden op een vlot in volle zee. Helemaal alleen, omringd door blauwe golven. Zo intrigerend begint *Drift*, het langspeelfilmdebuut van Benny Vandendriessche over liefde, verlies, schoonheid en pijn, en hoe dicht die bij elkaar kunnen liggen. “Aan verdriet kun je niet ontsnappen, je moet het gewoon aanvaarden.”

door JOZEFIE VAN BEEK

Een verwilde man in blote bast: als dát geen interessant gegeven is om een film rond te bouwen. Zo dacht ook Benny Vandendriessche, de Gentse regisseur die na een rist reclamefilmpjes, docu's en clips voor onder meer Daan, Bobbejaan Schoepen en MannGold, met *Drift* zijn eerste langspeelfilm op de wereld loslaat. De naakte man in kwestie is Dirk Hendrikkx, acteur en performancekunstenaar extraordinaire. “Het enige wat ik wist voor ik aan mijn film begon, was dat ik met Dirk wilde samenwerken”, zegt Vandendriessche. “Dirk heeft een hele mooie relatie met zijn lichaam, dat hij altijd perfect onder controle heeft. Hij is tegelijk heel sterk en een beetje naïef. Zijn performances ogen brutaal en masochistisch, maar ook poëtisch. Dat vind ik mooi om naar te kijken. Bovendien denkt hij niet te veel na over wat hij maakt, in tegenstelling tot mezelf. Hij is een doener, ik ben meer een denker. Simpel gesteld: voor deze film was hij het lichaam en ik de geest.”

Ziek van verdriet

Wees gerust: een al te artistiekerige performancefilm is *Drift* niet geworden. “Dirks performances dienden als basis, maar een puur fysieke, abstracte film maken interesseerde ons niet”, vervolgt Vandendriessche. “We wilden ook een traditioneler verhalend aspect in de prent steken, al hoefde het geen expliciete vertelling te zijn. Een primair narratief geraamte vonden we genoeg.” En wat dat kader dan is geworden? Een koppel verblijft in een leeg hotel in Roemenië. Zij lijdt aan een slepende ziekte, hij helpt haar rust te vinden. Maar de man wordt gek van verdriet, en begint als ‘Drifter’ aan een tocht door een desolaat landschap. Lege industrieterreinen, woeste bergen en bossen wisselen elkaar af. Zelfs zonder dialogen weet Vandendriessche het verdriet extreem tastbaar te maken.

“Het verliezen van een geliefde is het grootste trauma dat je kunt meemaken”, legt Vandendriessche uit. “Net daarom concentreren we ons daarop. Het was interessant om het rouwen van de Drifter te verbeelden. Ik merk dat iedereen hem op een eigen manier ziet. Sommigen beschouwen hem als een waanzinnige, anderen als een man die zichzelf pijnigt. Zelf bekijk ik het zo: door zijn lichaam aan de grillen van de natuur en het leven te onderwerpen, probeert hij zijn hoofd uit te schakelen. Hij vlucht fysiek weg om mentaal te kunnen ontsnappen. Alleen ontdekt hij uiteindelijk dat dit onmogelijk is: de pijn achtervolgt je sowieso. De enige optie is hem te aanvaarden.”

En die pijn voel je in *Drift* dankzij de sterke acteerprestatie van Hendrikkx. “Dirk is geen geschoold acteur, maar we hebben heel veel aandacht besteed aan de emotionele voorberei-

ding”, vertelt Vandendriessche. “We hebben voor de opnames enorm veel gepraat. Voor mij moeten acteurs hun personage worden. Daar ben ik vrij meedogenloos in, ja. Moeilijk is dat niet: je gebruikt gewoon dingen uit je eigen leven. Beeld je maar eens in hoe het zou zijn om je kinderen of je geliefde te verliezen. Dan hoef je geen rol meer te spelen, dan voel je dat verdriet echt. Soms was Dirk twee dagen ziek van de intensiteit. Iedereen weet dat je verdriet fysiek kunt ervaren, maar bij hem is dat nog intenser, net omdat hij zo dicht bij zijn lichaam staat.”

Magie op de set

De opnames gebeurden heel intuïtief. “We liepen met de camera door het bos en lieten ons inspireren door wat zich voordeed. Erg interessant om zo te werken, want film is maar al te vaak een extreem gecontroleerd medium. Eerst moet je alles tot in de puntjes uitschrijven, om dat dan met een hoop volk op de set exact uit te voeren zoals je het op voorhand hebt vastgelegd. Dat geeft een vals gevoel van controle. Volgens mij maakt het vooral dat tijdens het filmen zelf nauwelijks nog iets wordt gecreëerd.”

“Op veel sets heerst een banale sfeer. Dat stoort mij. Een set als een fabriek, daar hou ik niet van. Wij hebben bewust met een hele kleine crew gewerkt, waardoor we echt tijd konden nemen voor de opnames. Bij elk shot gingen we voor een sacrale benadering. Soms was het meteen goed en hield het daar op, maar soms waren we een volledige dag met één scène bezig. We bleven filmen tot we de take hadden die we wilden, tot echt alles in elkaar paste. Alles moest kloppen: het personage, de camera, het landschap. En dan ontstaat er magie.”

VANAF 23 APRIL IN DE BIOSCOOP

@JozefienVanBeek

» DOOLCINEMA

Het hoofdpersonage uit *Drift* is natuurlijk niet de eerste in zijn soort. De filmgeschiedenis barst van de films met drifters als protagonist. Online vind je een greep uit het gamma doolcinema, aangevuld met YouTube-fragmenten.

Geanimeerde paasvakantie!

Tijdens de paasvakantie bestormen maar liefst vier spiksplinternieuwe animatiefilms 's lands bioscopen. Van computergeanimeerde Hollywoodproducties tot eigenzinnige Europese projecten: een overzicht!

tekst STEVEN TUFFIN

Rio 2

VANAF 2 APRIL IN DE BIOSCOOP

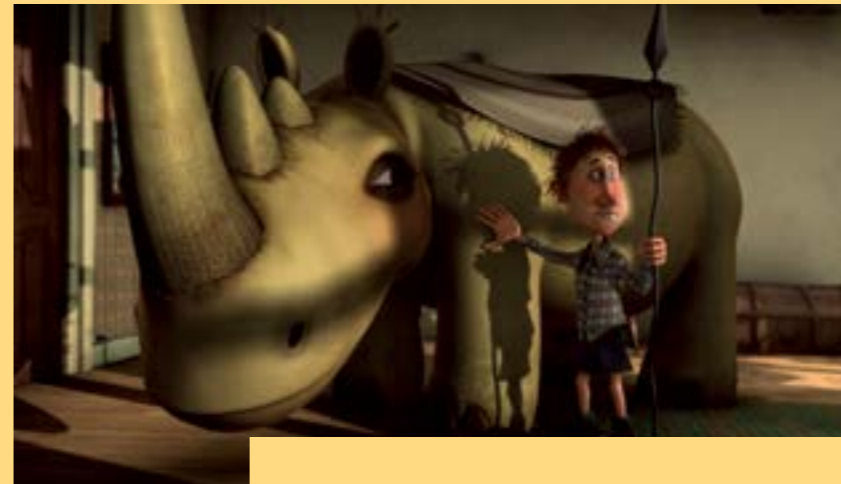
De ara's zijn terug! *Rio*, over een onzekere papegaai die niet kan vliegen, was drie jaar geleden zo'n grote hit voor Blue Sky Studios dat een vervolg niet kon uitblijven. Ditmaal trekken hoofdvogels Blu, partner Jewel en hun kroost naar het Amazonewoud: pret verzekerd. Je herkent opnieuw de stemmen van *The Social Network*-ster Jesse Eisenberg en *Les Misérables*-Oscarwinnares Anne Hathaway. Blue Sky Studios zijn trouwens niet aan hun proefstuk toe. Met *Ice Age*, hun eerste animatiefilm, lanceerden ze meteen een gigantisch succesvolle franchise.

Pim & Pom: Het grote avontuur

VANAF 9 APRIL IN DE BIOSCOOP

Het legendarische kinderduo Jip en Janneke is ongetwijfeld het bekendste hersenspinsel van de Nederlandse tekenares Fiep Westendorp, maar Pim en Pom zijn minstens even aaibaar. In hun eerste filmavontuur worden de twee huiskatten gekidnapt door de stoute nichtjes van hun bazin. De twee onafscheidelijke vrienden slaan op de vlucht en verdwalen in een griezelig bos. Wanneer het dan plots niet meer botert tussen hen, zijn ze natuurlijk nog verder van huis! De poeslieve stemmen zijn onder meer van Evelien Bosmans.

Otto is een neushoorn

VANAF 2 APRIL IN DE BIOSCOOP

Pippi Langkous van de Zweedse Astrid Lindgren kent iedereen, maar ook Denemarken kon bogen op zo'n populaire kinderauteur. Met boeken als *Orla de kikkerslikker*, *pudding Tarzan* en *Otto is een neushoorn* veroverde Ole Lund Kirkegaard in de jaren '70 kinderharten overal ter wereld. Nu doen de verfilmingen net hetzelfde. De recentste gaat over de timide jongen Topper die een toverpotlood vindt en daarmee een neushoorn op de muur van zijn kamer tekent. Wanneer het beest opeens voor z'n neus staat, zorgt dat uiteraard voor heel wat doldwaze beroering.

Tinkerbelle en de piraten

VANAF 2 APRIL IN DE BIOSCOOP

In haar vijfde solo-avontuur gaat *Peter Pan*-elfje Tinkerbelle op zoek naar Zarina, een soortgenote die op het punt staat naar de jonge Kapitein Haak en zijn piraten over te lopen. In de Vlaamse versie van deze Disneyproductie verzorgen onder meer Louis Talpe en Charlotte Leysen het stemmenwerk. De regie is in handen van Peggy Holmes, die haar eerste filmstapjes zette als choreografe van de onvergetelijke *Makin' Whoopee*-sequentie uit *The Fabulous Baker Boys*, waarin Michelle Pfeiffer zwoele dingen deed op een vleugelpiano. ▣

@Waaaninema

» KATTENPRAAT

Op de *Vertigo*-website vind je een interview met Gioia Smid, de Nederlandse dame die niet alleen de *Pim & Pom*-film regisseerde, maar ook de *Fiep Westendorp Foundation* runt. Een gesprek over koetjes, katjes en de controle bewaren.

Vanaf eind deze maand is het exotisme troef in onze contreien. Filmfestival MOOOV palmt van 25 april tot en met 4 mei een tiental Vlaamse bioscopen in om liefhebbers te laten kennismaken met het beste van de hedendaagse Mexicaanse cinema. Een filmcultuur met pit, die levendiger is dan ooit.

door JIMMY VAN DER VELDE

**¡VIVA MEXICO!
¡VIVA MOOOV!**

Alfonso Cuarón beleefde vorige maand op de Oscar-uitreiking ontgensprekelijk de dag van zijn leven. *Gravity* rijfde er niet alleen zeven Oscars binnen, de ruimtethriller maakte van Cuarón meteen ook de eerste Latino met een Academy Award voor Beste Regisseur. Met *Gravity* was hij uiteraard niet aan zijn proefstuk toe. De regisseur hoort tot het selecte groepje filmmakers dat de Mexicaanse cinema eind jaren '90 weer tot leven wekte. Films als zijn *Y tu mamá también* en Alejandro González Iñárritu's *Amores perros* luidden het ontstaan in van de *Nuevo Cine Mexicano* of nieuwe Mexicaanse cinema.

Dat de Mexicaanse cinema het internationaal goed blijft doen, hebben ze ook bij MOOOV begrepen. Eind deze maand vertoont dit Vlaamse wereldfilmfestival tijdens het parcours *Panorama op Mexico* tien succesvolle Mexicaanse producties van de laatste twee jaar. Wie kleppers als Claudia Sainte-Luce's *Los insolitos peces gato* en Amat Escalante's *Heli* nog niet gezien heeft, krijgt dus een kans om de schade in te halen.

Pik in de fik

Om het controversiële *Heli* kan je simpelweg niet heen. Van alle Mexicaanse films die in 2013 de wereld rondgingen, was het deze prent die met de meeste aandacht ging lopen. Een veelbesproken scène met een pik die in de fik wordt gestoken, kan daar wel iets mee te maken hebben. Maar dat de film meer verdiensten heeft, bewijzen alle prijzen die hij kreeg op prestigieuze filmfestivals, met als hoogtepunt de Prijs voor Beste Regie in Cannes. Escalante is daarmee de derde Mexicaan in zeven jaar tijd die deze trofee in ontvangst mag nemen, na Alejandro González Iñárritu en Carlos Reygadas.

In de internationale filmwereld is er dus duidelijk een nieuwe waardering gegroeid voor de Mexicaanse film en velen hopen dat dit een vervolg betekent op de vorige succesperiode van de jaren '30. De inheemse steun voor de industrie neemt in elk geval jaar na jaar toe en het jonge regiegeweld staat te trapelen om achter de camera te kruipen.

De Mexicaanse kloof

Door de internationale successen zou je bijna vergeten dat er nog altijd een kloof gaapt tussen de lokale blockbusters en de onafhankelijke producties, en dat sommige cineasten het financieel bijzonder moeilijk hebben. Zo moest Escalante vier jaar knokken om *Heli* volledig te kunnen afwerken. De renaissance van de Mexicaanse cinema heeft dan wel een nieuwe waaier aan steun en faciliteiten doen ontstaan, de pot blijft helaas te klein om onder alle ambitieuze filmmakers te verdelen.

Gelukkig beweegt er ook op distributievlak wat. Het lokale Morelia International Film Fest, voor het eerst georganiseerd in 2003, is uitgegroeid tot dé plek voor lokale regisseurs om hun kunnen aan de wereld te tonen en trekt gasten van het kaliber van Quentin Tarantino en Steven Soderbergh.

Hollywood heerst

Die inspanningen zijn ook noodzakelijk. Een snelle blik op de *box office*-lijsten leert ons dat onafhankelijke producties er niet in slagen de Mexicanen massaal naar de cinema te lokken. Nochtans behoort het volk tot de grootste film liefhebbers ter wereld, met meer dan 200 miljoen bioscoopbezoekers per jaar. Alleen kiezen die dus vooral voor films van Amerikaanse makelij. De enige Mexicaanse prenten die een beetje concurrentie kunnen bieden tegen blockbusters als *Iron Man* en *Despicable Me*, zijn populaire komedies. Zo groeide *No se Aceptan Devoluciones*, een film over een vader en zijn vondelingdochter, vorig jaar uit tot de meest succesvolle Mexicaanse film ooit en bracht *Nosotros los Nobles*, over een stel verwerende rijkelui kinderen, een pak volk op de been. Vergelijk het met het succes van *F.C. De Kampioenen* bij ons.

Met Hollywood op amper een boogschuit is het natuurlijk geen verrassing dat Amerikaanse films zo succesvol zijn. Veel van de populaire Mexicaanse films worden

bovendien gefinancierd door Amerikaanse geldschietters en ook de ontwikkeling en distributie liggen vaak deels in Hollywood handen. Het maakt er de situatie van de onafhankelijke producties niet minder triest op. "Mensen van buiten Mexico hebben vaak meer aandacht voor onze films dan wijzelf", klinkt het gepijnigd uit de mond van Julian Levin, hoofd van lokaal productiehuis Canana.

Vadertje Staat

Intussen doet Mexico wel zijn best om de filmindustrie verder uit te bouwen, al blijft overheidssteun een essentieel hulpmiddel om de nationale cinema springlevend te houden. Artikel 226, zowat het Mexicaanse equivalent van onze Tax Shelter, maakt het interessant voor bedrijven om in de filmindustrie te investeren. In ruil krijgen ze immers niet enkel belastingvoordelen, maar ook een percentje van de opbrengst van de prent. Voorwaarde is wel dat 70 procent van de financiering van de film Mexicaans is en dat een even groot aandeel van de crew lokaal wordt gerekruteerd.

Bovendien maakte de staat recent zestien miljoen dollar vrij voor een bijzonder ambitieus project rond een nieuw productiecomplex met ruimte voor opnamestudio's, postproductiefaciliteiten, innovatiecentra en bioscoopzalen. Daarnaast wordt er ook een sterke focus gelegd op filmeducatie en vormt het *Centro Universitario de Estudios Cinematográficos* een gegeerde plaats om te studeren — ook al omdat Alfonso Cuarón er op de schoolbanken zat. Wie liever niet voor een blitzcarrière in een drugskartel kiest, kan in Mexico dus ook voor een degelijke filmstudie gaan.

Richting toekomst

Als er één ding duidelijk is, dan is het wel dat Mexico meer te bieden heeft dan cocaïne, taco's en sombrero's. De kracht van de huidige Mexicaanse cineasten ligt in het feit dat ze universele verhalen brengen die een groot publiek kunnen aanspreken. Bovendien zijn de motivatie en het zelfvertrouwen groot. "De nieuwe Mexicaanse films weten een pijnlijke realiteit te verbeelden", zegt *Amores perros*-producente Martha Sosa, "En dat doen ze met kwaliteit en sterke verhalen."

Wie dat met eigen ogen wil zien, kan binnenkort naar een van de MOOOV-vertoningen afzakken en ontdekken dat er heel wat getalenteerde regisseurs klaarstaan om in de voetsporen van Cuarón en Iñárritu te treden. ¡Que viva México!

@TheJimeister

MOOOV

van 25 april tot en met 4 mei

Op verschillende locaties in Vlaanderen

www.moov.be

“ZELFS IN MIJN
EIGEN BUURT WORD
IK NOG VOOR NICHT
UITGESCHOLDEN”

Zijn hart en ziel steekt Xavier Dolan in zijn films, zelfs als hij voor een keer zijn inspiratie haalt uit een toneelstuk. Met *Tom à la ferme* levert de Frans-Canadese acteur-regisseur een psychologische tragikomedie af over verlies en verdraagzaamheid. Een gesprek over homohaar, zwarte humor en plasseks.

tekst RUBEN NOLLET

Als iemand een film van mij haat, neem ik dat heel persoonlijk”, steekt Xavier Dolan van wal. “Dan heb ik het gevoel dat die mens mij haat. Mocht ik pakweg *Transformers 6* maken, dan zou ik daar vast veel minder last van hebben. Kritiek kan hard aankomen als je zoveel van jezelf in een film steekt. Al weet ik ook wel dat critici dat niet zo bedoelen. De meeste zijn er doorgaans niet op uit om je persoonlijk te kwetsen.”

Een gevoelige ziel, die Dolan. Een geluk dus dat zijn films tot nog toe op luid applaus werden onthaald. Je zou nochtans denken dat iemand die zo lang in het vak zit intussen wel een olifantshuid heeft gekweekt. Het wonderkind uit Québec maakte al op z'n achtste kennis met de showbizz, als kindacteur in films en tv-series. In 2009 won hij met zijn eerste langspeelfilm, *J'ai tué ma mère*, al meteen drie prijzen in de sectie Quinzaine des Réalisateurs op het festival van Cannes. Dolan was toen amper twintig en werd bejubeld als een immens talent. Die reputatie bevestigde hij vervolgens met *Les amours imaginaires* (2010) en *Laurence Anyways* (2012), die ook allebei uitgenodigd werden in Cannes.

Wurgend mooi

De meest voor de hand liggende link tussen Dolans leven en zijn films is de seksuele oriëntatie van zijn hoofdpersonages. Zowel in *J'ai tué ma mère* als *Les amours imaginaires* speelt Dolan zelf een homoseksuele jongeman, terwijl *Laurence Anyways* het over een ongewone lesbische relatie heeft. *Tom à la ferme*, Dolans nieuwe film, borduurt op die thematiek verder maar deze keer zoog hij het verhaal niet volledig uit zijn eigen duim. Hij vond de inspiratie bij een toneelstuk van Michel Marc Bouchard over Tom, een hippe jonge kerel (in de film gespeeld door Dolan zelf) uit Montréal die naar het platteland reist om de begrafenis van zijn minnaar bij te wonen. Alleen heeft de rouwende moeder geen flauw idee van het leven dat haar zoon leidde en moet Tom dus de heteroseksuele schijn ophouden. Dat Francis, de bekrompen en agressieve broer van zijn geliefde, wel op de hoogte is, maakt het er niet makkelijker op.

“Mij interesseerden vooral de dingen die niet in het toneelstuk werden verteld”, legt Dolan uit. “De bizarre, ongemakkelijke en gewelddadige kanten van het verhaal. In een film kun je verder gaan dan op de planken. Op het toneel lijkt een wurging bijvoorbeeld eerder grappig dan erg. In een film kun je de spanning in zo'n scène opdrijven.” De film is dan ook een pak ernstiger en donkerder dan het originele theaterstuk, al is er nog genoeg zwarte humor ingeslopen.

Haters haten

Het is geen toeval dat je tijdens de eindgeneriek *Going to a Town* hoort, de song van Rufus Wainwright. “I'm so tired of America” zingt hij, een gevoel dat Dolan absoluut begrijpt. “Let wel, ik heb het niet over Amerika in zijn geheel”, nuanceert hij. “Ik heb het over de onverdraagzaamheid en het klimaat van geweld dat er heerst. Het personage van de broer vertegenwoordigt die haat en die onwil om mensen te begrijpen en aanvaarden die anders zijn. Zo'n homohaar beperkt zich trouwens niet tot Amerika. Ook in mijn buurt krijg ik er al eens mee te maken. Ik woon nochtans in Mile End, een artistieke en coole wijk van Montreal. Je vindt er veel biowinkels, het stikt er van de fietsers en iedereen ziet iedereen graag. En toch gebeurt het nu en dan dat er een auto stopt voor een rood licht, de kerel achter het stuur zijn raampje naar beneden draait en je voor niet uitscheldt.”

Volgens Dolan komt die onverdraagzaamheid voort uit onze eigen verdrukte angsten. “De angst dat we zelf anders zijn of op zijn minst beïnvloed worden door mensen die anders zijn. Het ergste geweld wordt vaak aangericht door mensen die zelf die verschillen in zich dragen. In mijn ogen is er geen verschil tussen een Russische man die in een park een jonge homo als straf in het gezicht pist en een minnaar die in een hotelkamer op mijn gezicht plast. Beide daden zijn een uitdrukking van dezelfde seksuele neiging. Waarmee ik overigens niets wil zeggen over hoe ik gisteren mijn avond heb doorgebracht.” (lacht) ■

VANAF 16 APRIL IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» CINÉMA QUÉBÉCOIS

Québec is niet meteen een streek die je spontaan met cinema verbindt. Maar de Franstalige Canadese provincie heeft de laatste twintig jaar naast Xavier Dolan nog een paar prima filmmakers voortgebracht. Een overzicht vind je online.

DOMINIQUE DERUDDERE PRIJST
ZIJN DUIVENDRAMEDY 'FLYING HOME' AAN

“ER ZIJN AL GENOEG STUPIDE FILMS DIE OVER NIKS GAAN”

De regisseur van *Crazy Love*, *Hombres Complicados* en *Iedereen beroemd!* trok na *Firmin* naar Hollywood voor een film. Die kwam er niet, maar Dominique Deruddere en zijn gezin bleven wel in Los Angeles. Na zeven jaar levert hij eindelijk weer nieuw werk af. *Flying Home* gaat over een duivenmelker, zijn lievelingsdier en een Vlaamse schone die valt voor een malafide Amerikaan. Wie beter dan Deruddere zelf kan ons vertellen waarom we en masse naar de bioscoop horen te hollen...

tekst KURT VANDEMAELE foto NANA VANEESSEN

1 HET IS EEN ÉCHTE DERUDDERE-FILM

“Misschien kan het mensen afschrikken, maar het is inderdaad een echte ‘Deruddere’. *Flying Home* is een parabel over de liefde. Dat klinkt niet echt origineel, maar hoeveel films gaan over de liefde van een man voor zijn duif? Tuurlijk is die relatie slechts een metafoor. Het ware liefdesverhaal is dat tussen het Vlaamse meisje en de Amerikaan. De emotionele impact is groot, ook al is het verhaal niet echt realistisch. Realistische films gaan me snel vervelen. Wat is er zo boeiend aan de realiteit? Ik heb de werkelijkheid vervormd in *Flying Home*, misschien zelfs nog meer dan in *Iedereen beroemd!* Ik wou het verhaal echt uitpuieren. Het lijkt nogal simpel, ja, maar ik hou van die eenvoud. Dat is voor mij moderne, gedurfde cinema — al zullen sommigen me daarom voor gek verklaren. Ik vind het best gedurfd, zo’n dun verhaal vertellen. Het lijkt wel schilderen zonder verf.”

2 JAMIE DORNAN EN JAN DECLAIR SCHITTEREN

“Als ik een vrouw was, zou Jamie Dornan mijn voornaamste reden zijn om naar *Flying Home* te gaan kijken. De Ierse acteur is een rijzende ster in Hollywood. Hij kreeg de felbegeerde hoofdrol in de langverwachte *50 Shades of Grey*-verfilming. Maar ook de Vlaamse cast acteert ijzersterk. Ze zijn er echt in geslaagd de personages als mensen van vlees en bloed neer te zetten. De verdrietige duivenmelker heb ik met Jan Declair in gedachten geschreven. Makkelijk is het niet, om mensen te laten meevoelen met een man die wegwijnt omdat hij zijn favoriete duif kwijt is. Iedereen weet wel dat er veel ergere dingen zijn in het leven. Maar Jan slaagt er wonderwel in, zonder daarom de emoties breed uit te smeren. Niemand had dat beter gekund dan Jan.”

3 CHARLOTTE DEBRUYNE KUST HEERLIJK (EN JOSSE DE PAUW OOK)

“Ik moet bekennen dat ik Charlotte eigenlijk alleen van foto’s kende. *Little Black Spiders* van Patrice Toye had ik niet gezien. Maar toen ze auditie deed, wist ik meteen: dit is het type actrice dat ik wil. Het zat meteen goed. Ze heeft een enorm naturel, zoals wel meer jonge vrouwen van haar generatie. In de volgende ronde bleven nog vier kandidates over, die ik dan enkele scènes met Jamie liet spelen. Nadien vroeg ik hem wie hij het leukst vond. “Charlotte”, antwoordde hij, “omdat zij het best zoent.” Tuurlijk was dat als grapje bedoeld, maar je zag ook dat ze goed en graag samenspeelden. Er was chemie tussen hen. Of ze echt zo goed kan kussen, weet ik niet, daarvoor zal ik nog een keer met haar moeten samenwerken. Van Declair weet ik wel dat hij goed zoent, en van Josse De Pauw ook. Die kan echt ongelooflijk goed kussen, zeker als hij zijn tanden uitdoet. Dan weet je niet wat je meemaakt.”

4 DE FOTOGRAFIE OOGT BETOVEREND MOOI

“In België lopen enorm veel uitstekende cameramannen rond. Frank Van den Eede is er daar een van. Hij kan alle stijlen aan, niemand is zo allround als hij. Toch zie je dat hij altijd zichzelf blijft, met een prachtige belichting als een van zijn grootste troeven. Erg handig: hij begrijpt perfect wat een regisseur wil en kan hem visueel ondersteunen. Zo vonden we samen altijd de juiste camerahoek. Bovendien gaat hij ook heel goed met acteurs om. Hij zal een castlid nooit vragen het hoofd schuin te houden om het licht te vangen! Als een acteur een onvoorziene beweging maakt, past hij zijn standpunt aan. Frank staat volledig in dienst van de film. Hij volgt de regisseur en acteurs, maar doet toch zijn eigen ding. Er zijn er maar weinig die dat kunnen.”

5 DE FILM IS EVEN BELGISCH ALS AMERIKAANS

“In België hebben we vaak het gevoel dat Amerikanen meer durven. Misschien komt het doordat ik al zo lang in de VS woon, maar ik voel dat ik nu ook meer dat bombastische opzoek. In *Flying Home* komen twee werelden samen, of beter: de film valt tussen twee werelden, net zoals het hoofdpersonage tussen twee werelden valt en ik ook tussen België en Amerika zweef. Sommige mensen zullen misschien vinden dat *Flying Home* geen duidelijke identiteit heeft, maar ik vind dat net een van de troeven. Mijn beste films zijn degenen die me ontsnappen. Oorspronkelijk wou ik een burleske komedie maken, over een Amerikaanse zakenman die in België een wedstrijdduif komt kopen voor een steenrijke Arabische sjeik. Maar toen het scenario af was, had ik plots een film over de liefde in handen, een romantisch drama. Dat had ik niet zien aankomen.”

6 JE ZIET JOSSE DE PAUW ZOALS JE HEM NOG NOOIT ZAG

“Toen ik Josse vroeg of hij in *Flying Home* mijnheer pastoor wilde spelen, kreeg ik een mail van hem: “Tof dat jij me vraagt voor rollen waarvoor ik eigenlijk niet geschikt ben. Je laat me personages spelen die ver van mezelf staan.” Het resultaat is een verbluffend mooi personage. Josse speelt echt héél straf. Dat kun je alleen maar bereiken als je iemand heel goed kent. Ik neem Josse graag mee op avontuur. Kijk maar naar *Iedereen beroemd!*, waarin hij als wanhopige vader ook in de huid kroop van iemand met wie hij weinig affiniteit heeft. We kennen Josse als de intellectueel en de schrijver, niet als volks en warm. Kortom, Josse De Pauw zoals je hem nog nooit zag.”

7 IEDEREEN IS WELKOM

“Een familiefilm is *Flying Home* niet, maar je kunt je kinderen er wel mee naartoe nemen. Het verhaal is immers makkelijk te volgen. Maar voor wie iets meer wil, zit er nog een diepere laag in. Ik probeer altijd iets te zeggen en het publiek iets mee te geven. Dat zal de pastoor in mij zijn, al is het wel een stoute pastoor. Belangrijkste is dat ik de film gemaakt heb met respect voor het publiek. Er zijn al genoeg stupide films die over niets gaan en gewoon veel volk naar de zalen moeten lokken. Niet dat ik geen volk wil lokken, hé. Ik heb al mijn films gedraaid in de hoop dat er veel mensen naar zouden komen kijken. Alleen bij mijn debuut *Crazy Love* heb ik misschien te weinig rekening gehouden met het publiek. Geen enkele Europese regisseur deed dat toen. Dat is ons duur komen te staan. Vanaf mijn tweede, *Wait Until Spring, Bandini*, heb ik de kijker altijd in gedachten gehad.”

8 DE FILM KAN JE RELATIE REDDEN

“Blijkbaar kan de film helpen om je gevoelens weer beter te leren uiten. Een regisseur die in LA samen met z'n vrouw naar de film kwam kijken, had me vooraf gewaarschuwd dat ze snel weer weg zouden gaan omdat ze ruzie hadden. Na de film zag ik hen toch een glas drinken. Meer nog: ze zaten elkaar voortdurend te bepotelen. “Je film heeft ons weer op het goede pad gebracht”, zei hij toen. “We zijn plots weer verliefd.” Ik hoor voortdurend dat mensen elkaar willen vastpakken na het zien van *Flying Home*. Niet dat iedereen meteen de koffer moet induiken, maar het kan deugd doen om samen door dit verhaal geraakt te worden. Eigenlijk is het een *date movie*, maar dan wel een met diepgang.”

9 JE VOELT DE LIEFDE VOOR HET VADERLAND

“Of ik geen al te kneuterig beeld van Vlaanderen ophang? Ik vind van niet, mijn film speelt zich nu eenmaal af in een streek waar het leven trager gaat en waar maar weinig hypermoderne gebouwen staan. Plus: mijn beeld van België zal ook wel gekleurd zijn door mijn herinneringen. Tuurlijk manipuleer ik de werkelijkheid en maak ik de dingen mooier dan ze zijn. Waarom zou je anders films maken? Zo vaak zie je dat niet, een Vlaamse film zonder sterfgevallen, tristesse en ellendig in de verte sturende mensen. Ik beschouw mezelf als een impressionistisch filmmaker. Ik toon de harde realiteit niet, ik zoom in op de goede kanten van de mens en mijn geboorteland. Eigenlijk is *Flying Home* een ode aan België en Vlaanderen. Niet dat ik weer wil verhuizen, maar ik mis België soms wel. Ik ben bij toeval geëmigreerd. Ons oorspronkelijke plan is gewoon een beetje uit de hand gelopen. Maar doe vooral niet alsof jullie me misen. Als mijn kop de volgende weken een paar keer op tv verschijnt, zullen jullie nadien blij zijn dat ik weer weg ben.”

10 DUIVEN ZIJN ECHT WEL BOEIENDE BEESTEN

“Je hebt *Lassie*, *Flipper* en *Free Willy*, maar een film over de duivensport was er nog niet. De enige film waarin duiven een bijrol vertolken is *Ghost Dog: The Way of the Samurai*, over een huurmoordenaar die alleen rust vindt bij zijn gevederde vrienden. In *Flying Home* krijg je een inzicht in de liefde tussen mens en dier. Je gaat de hele wereld van het duivenmelken anders bekijken. Wat een belegen woord is dat eigenlijk, duivenmelken, daar zouden ze dringend iets aan moeten doen. Enfin, ik begrijp hoe langer hoe beter waarom Pablo Picasso zo van duiven hield en waarom zelfs iemand als Mike Tyson er graag mee bezig is. Laat je niet misleiden door de duiven die in de stad rondvliegen, in se zijn het heel rustgevende dieren. Hopelijk bezorgt de film de kijkers wat inzicht in de magie van de duivensport. Om nog te zwijgen van een krop in de keel en nieuw vuur in hun relatie.”

VANAF 2 APRIL IN DE BIOSCOOP

@VdmKurt

» DOMINIQUE EXPORT

In de Verenigde Staten is het Dominique Deruddere (nog) niet gelukt om een filmproject van de grond te krijgen. In andere landen flikte de *Flying Home*-regisseur het al wel. Op de *Vertigo*-website blikt Deruddere terug op zijn buitenlandse capriolen.

“ER WORDEN NOG VÉÉL TE WEINIG FILMS GEMAAKT OVER EN DOOR VROUWEN”

Zestien jaar geleden liet de Zweedse regisseur Lukas Moodysson voor het eerst van zich horen met *Fucking Åmål*, een schattig portret van tienermeisjes in een klein Zweeds stadje. Nu is hij terug met *We Are the Best!*, alweer een schattig portret van tienermeisjes in een klein Zweeds stadje, al hebben ze deze keer wel een passie voor punk. “Ik had zin om nog eens een eenvoudig verhaal te vertellen.”

tekst RUBEN NOLLET

Zij Die Het Kunnen Weten zullen zeggen dat je privé en werk maar beter gescheiden houdt. De spanningen duren namelijk al eens hoog op te lopen. Lukas Moodysson kan erover meespreken: “Een jaar of acht geleden heb ik samen met mijn vrouw Coco een boek gemaakt. Ik leverde de gedichten, zij de illustraties. Het werd een bijzonder moeilijke bevalling. We maakten de hele tijd ruzie.” Het torenhoge verschil in ervaring zal daarbij niet geholpen hebben. Moodysson had op zijn zeventiende al een dichtbundel gepubliceerd en was reeds internationaal doorgebroken als regisseur van *Fucking Åmål* en *Together*. Coco kon daar slechts enkele alternatieve strips tegenoverstellen.

Gelukkig heeft het echtpaar die ervaring heelhuids overleefd. Meer nog, ze hebben zich opnieuw aan een gezamenlijk project gewaagd. Bij *We Are the Best!* lagen de machtsverhoudingen wel enigszins anders. De film is gebaseerd op

Coco's stripverhaal *Aldrig godnatt* — letterlijk vertaald: ‘Nooit slaapwel’ — over hoe ze als prille tiener met twee vriendinnen een punkbandje oprichtte. “Eigenlijk werkten we nu niet echt samen”, zegt Moodysson. “Ik vond het verstandiger om wat meer afstand te bewaren en heb Coco alleen een paar keer om raad gevraagd. Eerlijk: ik was nerveus toen ik haar mijn script toonde. Ik had toch een paar dingen veranderd. Gelukkig vond ze het oké.”

Thee, bloemen en ringen

In *We Are the Best!* kiest Moodysson, net als in *Fucking Åmål*, *Together*, *Lilya 4-Ever* en *A Hole in My Heart*, voor vrouwelijke hoofdpersonages. Dat kan geen toeval meer zijn. “Diep vanbinnen voel ik me een oud vrouwtje”, verklaart de regisseur. “Ik heb de ziel van een grootmoedertje, zo eentje dat thee drinkt, van bloemen houdt en ringen draagt. Op dit eigenste

moment heb ik trouwens een ring aan van Coco's grootmoeder. Coco draagt hem toch niet, en mij past hij perfect. Gelukkig heb ik kleine handen.”

Of hij overweegt om ooit nog eens een film over jongens of mannen te draaien? “Ik vond eigenlijk ook dat het tijd werd om het eens over een andere boeg te gooien. Dat het zo lang heeft geduurd voor ik *We Are the Best!* draaide, heeft veel te maken met het feit dat ik in het verleden al zoveel vrouwenverhalen heb verteld. Maar nu ben ik toch blij dat ik heb doorgezet, net omdat deze film over punk gaat. Het was veel gemakkelijker geweest om een film te draaien over enkele jongens die een punkgroepje beginnen. De punkbeweging was nogal mannelijk van inslag, dus in 1982 was het voor jongens veel evidentier een band op te richten.”

Weg met het snobisme!

“Er worden nog veel te weinig films gemaakt over en door vrouwen”, vindt Moodysson. “Er wordt in Zweden veel gepraat over het vrouwelijke perspectief, en dus over hoe die invalshoek meer aan bod moet komen. Dat vind ik een heel goede zaak. Dat kan je doen door quota in te voeren maar voor mij gaat dat zelfs nog niet ver genoeg. Als het aan mij lag, voerden we een embargo in en gaven we een paar jaar lang alle subsidies en sponsoring aan vrouwelijke schrijvers of regisseurs. Ik ben heel benieuwd wat dat zou opleveren.”

Neemt niet weg natuurlijk dat Moodysson blij is dat hij *We Are the Best!* kon draaien, zeker omdat het een zorgeloze

en lichtvoetige film voor een groot publiek is. Het contrast met de donkere thema's uit zijn vorige prenten is groot. Hier niet de sociale migratie uit *Lilya 4-Ever*, de amateurporno uit *A Hole in My Heart* of de cryptische inhoud van *Container*. “Ik weet niet eens of ik sommige van mijn films zelf wel wil zien”, merkt hij op. “Niet omdat ze slecht zijn, maar omdat ik er niet altijd voor in de stemming ben. Ik had zin om af te stappen van die snobistische zwaarheid en weer een eenvoudig verhaal te vertellen. Doorgaans heb ik ook een simpele smaak. Als ik met mijn zoon naar de bioscoop ga, wil ik me gewoon twee uur lang amuseren. Ik ben niet het soort vader dat zijn kinderen dwingt om naar het verzameld werk van Ingmar Bergman te kijken.”

VANAF 2 APRIL IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» MOODYSSONS MUZIEK

“Ik heb altijd kracht geput uit muziek”, aldus de regisseur van *We Are the Best!* “Maar mijn smaak is door de jaren heen wel sterk geëvolueerd. Van Zweedse punk over Morrissey en The Cure tot Rihanna.” Online verklaart Moodysson zich nader.

Is het boek altijd beter de dan film

Bereid je als cinemaganger maar voor op de zoveelste horde hitsige tieners aan de filmkassa's binnenkort. Met *Divergent* dient zich deze maand het eerste deel aan van alweer een nieuwe *young adult*-filmfranchise. Het is de zoveelste prent gebaseerd op een succesvolle romanreeks, waardoor de aloude discussie over de voor- en nadelen van boekverfilmingen onvermijdelijk weer losbarst. Boek of film, wat is beter?

tekst EWUOD CEULEMANS illustratie XAVIER TRUANT

Waarom Hollywood zo graag boeken verfilmt? Omwille van het geld, natuurlijk: het lijstje met voorbeelden van lucratieve boekverfilmingen is vrijwel onuitputtelijk. Denk maar aan *The Lord of the Rings*, de gigantisch populaire filmfranchise naar de trilogie van J.R.R. Tolkien, of *Twilight*, de vampierenreeks voor bakvissen op basis van de boeken van Stephenie Meyer. Tienersensatie *The Hunger Games: Catching Fire* slaagde erin meer op te brengen dan eender welke andere film in 2013. Na twee afleveringen staat de *Hunger Games*-teller intussen op ruim anderhalf miljard dollar en de twee volgende films die er nog aan komen, zullen dat bedrag nog flink aandikken. Maar de absolute kassa-

kampioen blijft *Harry Potter*: de acht films rond J.K. Rowling's sympathieke tovenaarsleerling brachten samen meer dan acht miljard dollar in het laatje.

Het grote geheim achter dit succes zit hem vooral in de doelgroep van deze films. Tieners die sowieso een groot deel van het bioscooppubliek vormen en een voorliefde koesteren voor adaptaties van *young adult*-boeken met een instant cultstatus. Al is de combinatie van een puberpubliek en een boekbewerking allesbehalve een garantie op een hit. *The Host*, gebaseerd op een boek van *Twilight*-schrijfster Stephenie Meyers, ging vorig jaar roemloos ten onder.

Afwijkend gedrag

De nieuwste telg in dit rijtje is *Divergent*, naar het eerste boek van Veronica Roths bestsellertrilogie, waarin een jonge vrouw (vertolkt door *The Descendants*-revelatie Shailene Woodley) haar eigen plaats probeert te vinden in een dystopische wereld met een strikte sociale orde. Aangezien de boeken bij het jonge volkje zo populair waren dat er op het internet een wereldwijde hype rond ontstond, lijkt deze franchise een eerder berekend risico. Zo wist filmblad *Variety* maanden voor de Amerikaanse release al te melden dat er in voorverkoop meer tickets verkocht waren dan voor *Twilight* en dat het een van de meest geanticiperde films was van 2014. Tijdens het openingsweekend in de VS maakte de prent dan ook gehakt van onder meer *Muppets Most Wanted*. Geen wonder dat vervolgfilms *Insurgent* en *Allegiant* nu al in steigers staan en op de bioscoopplanning werden gezet voor respectievelijk 2015 en 2016.

Wie er dan alvast niet meer bij zal zijn, is Neil Burger. De regisseur van films als *The Illusionist* en *Limitless* werd gevraagd de eerste aflevering te regisseren, maar hoeft niet terug te keren voor delen twee en drie. Dat gebeurt wel vaker bij franchises: Gary Ross, die in 2012 de eerste *The Hunger Games*-film draaide, werd later vervangen door *I Am Legend*-filmer Francis Lawrence, en indie-regisseuse Catherine Hardwicke mocht deel één van *Twilight* voor haar rekening nemen, alvorens plaats te ruimen voor achtereenvolgens Chris Weitz, David Slade en Bill Condon.

Omdat er zoveel geld mee gemoeid is, hebben de studio's bij een boekverfilming immers liever geen al te eigenzinnige cineast aan het roer. Ervaring met blockbusters is dan weer wél een pluspunt, want hoewel dat de kwaliteit niet altijd ten goede komt, vertaalt het zich steevast in betere cijfers. Dat mocht Alfonso Cuarón — destijds vooral bekend van de Mexicaanse arthousehit *Y tu mamá también* — aan der lijve ondervinden bij de release van de derde *Harry Potter*-film. Hoewel Cuaróns meer grimmige visie op het *Potter*-universum volgens velen resulteerde in de beste episode, scoorde *The Prisoner of Azkaban* aan de kassa's het minst van alle delen. Gevolg: hij werd opgevolgd door meer mainstream regisseurs.

Oneindig plus één

Dat filmbonzen zo vaak voor boekverfilmingen kiezen, heeft natuurlijk niet alleen met centen te maken. Het lijkt logisch dat je je voor een goed verhaal baseert op een goed boek, ook al is het niet zo voor de hand liggend om daar meteen ook een briljante film van te maken. In Hollywood is iedereen zich goed bewust van het belang van boekverfilmingen voor de industrie. Zo worden er tijdens de Academy Awards twee beeldjes uitgedeeld om het beste script van het jaar te bekronen: één voor beste origineel scenario en één voor beste adaptatie. Toch worden literatuurbewerkingen nog altijd met een flinke dosis wantrouwen bekeken. Het is dan ook verdomd moeilijk om de boekenliefhebbers echt te plezieren. Volgens de populaire opinie wijkt de regisseur de ene keer te ver af van het boek en volgt hij de andere keer het origineel weer te slaafs. De meest gehoorde conclusie: het boek was beter dan de film.

Ook schrijvers laten zich niet onbetuigd in deze discussie. Soms zijn het zelfs zij die het luidst klagen over de verfilming van hun werk. In *Saving Mr. Banks* zie je bijvoorbeeld hoe schrijfster P.L. Travers haar neus ophaalde voor de Disneyversie van haar eigen *Mary Poppins*. Ook Alan Moore, het brein achter flink wat succesvolle graphic novels, distantieert zich van elke film die op zijn werk gebaseerd is. Blijkbaar is hij dus géén fan van de blockbustersversies van *V For Vendetta* en *Watchmen*. Het meest legendarisch blijft Stephen Kings reactie op de verfilming van *The Shining* door Stanley Kubrick. “Een film van een man die te veel denkt en te weinig voelt”, noemde hij diens bewerking. King vond Kubricks rationele benadering van zijn succesverhaal abominabel en kon zich absoluut niet verzoenen met de keuze voor Jack Nicholson als hoofdrolspeler. Best grappig eigenlijk als je bedenkt dat *The Shining* — in tegenstelling tot sommige andere films naar zijn werk — door de critici enthousiast onthaald werd. Kings eigen versie van hetzelfde verhaal, een driedelige tv-miniserie die jaren later uitkwam, werd dan weer unaniem neergesabeld.

De lopende band

Toch wordt lang niet elke boekverfilming verguisd door auteurs of publiek. Zo resulteerden Ian Flemings verhalen over James Bond in maar liefst 23 succesvolle films over de Britse superspion en werden detectiveverhalen van pulpauteurs als Raymond Chandler, Dashiell Hammett en James M. Cain in de jaren '40 en '50 aan de lopende band verwerkt tot populaire films noirs. Ook wat sciencefiction en fantasy betreft, wordt er vaak uit de betere boekenkast geput. Philip K. Dick is in zijn eentje verantwoordelijk voor de verhalen van *Blade Runner*, *Total Recall*, *A Scanner Darkly* en *Minority Report* en het aantal horrorfilms gebaseerd op werk van Stephen King is niet te tellen.

En dan hebben we het nog niet gehad over Bijbelverfilmingen of de grote literaire klassiekers. Iedereen heeft toch al eens een verfilming gezien van werk van Charles Dickens, Jane Austen of Emily Brontë? Soms is het ook best handig, zo'n film. Wie geen zin heeft zich doorheen de 900 pagina's van Leo Tolstoj's *Anna Karenina* te worstelen, kan zijn toevlucht nemen tot een van de meer dan tien filmversies, waarvan de oudste dateert uit 1911 en de recentste gemaakt werd in 2012 met Keira Knightley in de titelrol.

Appelen en peren

Een klein rekensommetje leert ons zelfs dat zeven van de tien populairste films op de Internet Movie Database de mosterd haalden bij een bestaand boek — van Mario Puzo's *The Godfather* tot *Fight Club* van Chuck Palahniuk. En we kunnen nog een pak meer voorbeelden aanhalen. Jaren voor hij *The Shining* draaide, maakte Stanley Kubrick een onsterfelijke verfilming van Anthony Burgess' *A Clockwork Orange*. Francis Ford Coppola's magistrale Vietnamepos *Apocalypse Now* is een bewerking van Joseph Conrads al even magistrale novelle *Heart of Darkness*. En van films als *Vertigo*, *Psycho*, *Jaws*, *Fight Club* of *Solyaris* zullen sommige mensen niet eens weten dat ze op een boek gebaseerd zijn.

Een opvallende vaststelling is dat de films die een eigen stempel kregen, uiteindelijk de meest succesvolle bewerkingen blijken. Zo is de film *One Flew Over the Cuckoo's Nest* heel anders dan het originele boek en toch werd hij bejubeld. Steven Spielberg gooide het einde van *Jaws* om, Kubrick liet in *A Clockwork Orange* het laatste hoofdstuk volledig achterwege en Coppola behield in *Apocalypse Now* enkel de twee hoofdpersonages en de essentiële plotlijnen van zijn inspiratiebron. Om maar te zeggen dat het niet onmogelijk is om een film te maken die het boek evenaart of zelfs overstijgt op artistiek gebied.

Conclusie: er is geen enkele reden om elke boekverfilming af te doen als een inferieure bewerking voor een ongeletterd filmpubliek, al kan je waarschijnlijk voor elke topverfilming meteen ook een flopverfilming bedenken. Misschien zou een mooi voornemen zijn om gewoon te stoppen met het vergelijken van boeken en films. “Het zijn appels en peren. Allebei fruit, maar ze proeven volslagen anders”, stelde Stephen King ooit. Smaken verschillen nu eenmaal, het hangt er vooral van af wat je zelf lekker vindt. ■

@Ewoud51

Verfilmotheek

» TOP OF FLOP?

Herken je bovenstaande boekbewerkingen? Vind je ze geslaagd? Of ken je betere adaptaties? Online lijsten de *Vertigo*-redactieleden hun (minst) favoriete verfilmingen op. Ben je het eens of oneens? Weet je het beter? Laat van je horen!

2008

IRON MAN

screwball comedy

Er mag al eens gelachen worden, zeker in films over een steenrijk genie dat in een metalen pak rondvliegt. De casting van Robert Downey Jr. als de blikken held was dan ook een meesterzet. De *Sherlock Holmes*-ster maakt hoofdpersonage Tony Stark schatplichtig aan Cary Grant, de stuntelige ster uit menige *screwball comedy* uit de jaren '30 en '40. De snedige dialogen, het scheutige slapstick en het plagerige gekibbel tussen Stark en *love interest* Pepper Potts doen denken aan genreklassiekers als *Bringing Up Baby* en *His Girl Friday*.

2012

THE AVENGERS

ensemblekomedie

In een tijdperk waarin een superheld als Batman zich als een deprimé durfde te gedragen, ging scenarist-regisseur Joss Whedon compleet de andere toer op. De man pakte in *The Avengers* uit met een superheldenonderonsje waarin humor minstens even belangrijk was als actie. Iron Man en co. knokten niet alleen fysiek met een buitenaards leger, er werd ook verbaal flink wat afgeschermd. Geen wonder dus dat deze *box office*-kampioen meer weg had van ensembletoppers als *Ghostbusters* en *Old School* dan van *The Dark Knight*. Hilarisch hoogtepunt: “No hard feelings, Point Break”, uit de mond van Iron Man tegen Thor.

2011

**CAPTAIN AMERICA:
THE FIRST AVENGER**

retroptlp

Merci, Joe Johnston! Het nostalgische B-jasje van de vorige Captain America-film hebben we immers aan hem te danken. De speciale effectenspecialist van de vroege *Star Wars*- en *Indiana Jones*-films gaf *The First Avenger* de heerlijke charme van Amerikaanse pulphelden als Doc Savage en The Phantom Detective. Bovendien dreef hij de sterke zwart-witteenstelling tussen oppergoedzak Captain America en super-slechteriken de nazi's glorieus op de spits. Johnston was trouwens niet aan z'n proefstuk toe: met *The Rocketeer* had hij al een historisch getinte superheldenfilm op zijn palmares staan.

2013

THOR: THE DARK WORLD

fantasy

De shakespeareaanse dramatiek die Sir Kenneth Branagh in de eerste *Thor*-prent injecteerde, moest in de sequel de baan ruimen voor een flinke dosis frenetieke fantasy. Mocht deze metamorfose op het rechte pad houden: tv-regisseur Alan Taylor, die met zijn afleveringen van HBO-hit *Game of Thrones* al bewezen had dat hij wel weg weet met mythische werelden vol bloeddorstige wezens en magische monsters. En plots leek het koninkrijk van de Noorse god verdomd hard op het *Lord of the Rings*-universum.

2013

IRON MAN 3

buddy movie

Ondanks de aanwezigheid van miljardair Tony Stark en zijn ijzeren alter ego katapulteert de derde Iron Man-langspeler je recht naar de actieknallers van de jaren '90. Dat is geen toeval. In de regisseursstoel zat immers Shane Black, scenarist van onder meer *Lethal Weapon*, *The Last Boy Scout* en *The Long Kiss Good Night*. Dat verklaart meteen ook de op een web van intriges terende plot, de overvloed aan bizarre kerstmisverwijzingen en de komische prietpraat tussen het titelpersonage en zijn door Don Cheadle vertolkte, euhm, buddy.

GENRESPIONAGE

Zelfs superhelden moeten ergens de mosterd halen. Geheide hit *Captain America: The Winter Soldier* is een onverbloemde ode aan seventies-paranoiathrillers als *Three Days of the Condor* en *All the President's Men*. Hoog tijd om de invloeden van de andere Marvelblockbusters onder de loep te nemen. Welk genre hoort bij welke cape?

tekst JIMMY VAN DER VELDE

DE GRUWEL

*The
Missing
Picture*

SPECTRUM

De hoogste onderscheiding in de Un Certain Regard-nevensectie op het Filmfestival van Cannes én een Oscarnominatie voor beste niet-Engelstalige film: Rithy Panh weet met zijn documentaire *The Missing Picture* onverwacht veel mensen te beroeren. De Cambodjaanse regisseur staat niet voor niets bekend als dé filmische chroniqueur van zijn thuisland.

tekst VINCENT STROEP

VERBEEELD

Cambodja, nu een populaire vakantiebestemming voor westerse toeristen, was amper vier decennia geleden het decor van een van de zwartste bladzijden uit de geschiedenis van de 20ste eeuw. Het land raakte betrokken in de gruwelijke oorlog die in buurland Vietnam woedde. In de nasleep daarvan greep de Rode Khmer van dictator Pol Pot in 1975 de macht. Hun combinatie van xenofob nationalisme met elementen uit het marxisme bleek dodelijk. Duizenden stadsbewoners werden naar werkkampen gestuurd, waar ze in onmenselijke omstandigheden het land moesten bewerken. Uithongering, folterpraktijken en executies behoorden tot de dagelijkse realiteit. De trieste balans? Tijdens het vierjarige bewind van de Rode Khmer kwamen naar schatting twee miljoen Cambodjanen om, zowat een kwart van de totale bevolking.

Filmen om te leven

Ook regisseur Rithy Panh, geboren in de Cambodjaanse hoofdstad Phnom-Penh in 1964, is een van de vele slachtoffers van de Rode Khmer. Amper elf is hij wanneer hij met zijn familie naar een werkkamp wordt gestuurd. Eén voor één verliest hij

zijn ouders, zussen, neven en nichten, maar Panh zelf overleeft de terreur. Na de val van het regime vlucht hij via Thailand naar Parijs. In de Franse hoofdstad volgt hij een filmopleiding aan het befaamde Institut des Hautes Etudes Cinématographiques (IDHEC). In film vindt hij een manier om zijn jeugdtrauma's te verwerken. Het verbeelden van de Cambodjaanse gruwel beschouwt hij als zijn plicht tegenover de miljoenen doden.

In 2003 breekt hij door met *S-21, la machine de mort Khmère rouge*, een documentaire over het beruchte strafkamp Tuol Sleng in Phnom-Penh, waar ten tijde van de Rode Khmer duizenden onschuldige Cambodjanen aan gruwelijke martelingen werden onderworpen. Panh brengt folteraars en slachtoffers terug naar de plek waar de gruweldaden plaatsvonden. Hij laat hen de folteringen reconstrueren voor de camera, een procedé dat de Amerikaanse regisseur Joshua Oppenheimer jaren later op de spits dreef in het fel bejubelde *The Act of Killing* (2012) over de uitwassen van de staatsgreep in Indonesië.

Tijdens de opnames van *Duch, le maître des forges de l'enfer* komt Panh in 2011 oog in oog te staan met Kaing Guek Eav, genoegzaam bekend als Kameraad Duch, de directeur van

die beruchte S-21-gevangenis en de eerste Rode Khmerleider die terechtstaat voor misdaden tegen de menselijkheid. De documentaire registreert gesprekken met beulen, gevangenisbewakers en slachtoffers in de overtuiging dat alleen een confrontatie met het verleden de Cambodjanen in staat zal stellen naar de toekomst te kijken.

Sommige van Pahn's films zijn lichter van toon, zoals de Marguerite Durasverfilming *Un barrage contre le Pacifique* (2008) met Isabelle Huppert in de hoofdrol. Andere behandelen dan weer meer hedendaagse onderwerpen zoals *La terre des âmes errantes* (2000), over de onderbetaalde arbeiders die in opdracht van de Franse telecomgigant Alcatel de eerste glasvezelkabel in Zuidoost-Azië aanlegden. Het belangrijkste aspect van zijn oeuvre blijft echter het individuele en collectieve geheugen. Net omdat film een belangrijke drager van dat geheugen is, richt Panh in 2006 in Phnom-Phen het *Bophana Audiovisual Resource Center* op, waar beeld en geluid worden gearchiveerd.

Het verleden achterna

Hoewel Panh de afgelopen 25 jaar meermaals de Cambodjaanse gruwel in beeld bracht, vertrekt hij pas met zijn recentste film *The Missing Picture* voor het eerst expliciet vanuit zijn eigen ervaringen als jonge tiener. Wanneer hij op zoek gaat naar het huis waar hij opgroeide en sinds zijn deportatie niet meer is geweest, constateert hij dat het plaats moest maken voor achtereenvolgens een goktent, een karaokebar en een bordeel. In een poging om de woning in zijn hoofd te reconstrueren, bouwt hij een maquette en knutselt hij zelf een popje ineen om daarin te manoeuvreren.

Zo komt hij op het idee om de werkkampen te evoceren aan de hand van diorama's met kleifiguren, die door de Frans-Cambodjaanse kunstenaar Sarith Mang werden geboetseerd. Deze constructies worden aangevuld met fragmenten uit propaganda-films van de Rode Khmer, de enige uit die periode overgeleverde bewegende beelden. *The Missing Picture* gaat dan ook letterlijk over ontbrekende beelden. Er zijn beelden van volle treinen die in de kampen aankomen, maar er bestaan nauwelijks beelden van effectieve wandaden. Een ander ontbrekend beeld is volgens Panh dat van zijn ouders die oud worden.

De combinatie van de kleifiguurtjes met voorgelezen fragmenten uit Pahn's autobiografie *L'élimination* (2012) en een strikersscore vol pathos is natuurlijk controversieel. Hoewel de poppetjes de kwetsbaarheid van mensen in onmenselijke omstandigheden symboliseren, dringt de vraag zich op of zulke afgrijselijke gebeurtenissen wel geësthetiseerd kunnen worden. Doet deze gestileerde aanpak geen afbreuk aan de verwoestende realiteit van de kampen? Voor Panh is het echter de enige manier om deze catastrofe te documenteren. Hij weigert zich neer te leggen bij het feit dat de Rode Khmer niet alleen mensenlevens, maar ook herinneringen heeft kapotgemaakt. Met als resultaat een hartverscheurende aanklacht tegen de wandaden van toen. ▣

VANAF 2 APRIL IN DE BIOSCOOP

@Veinzen

VERRASSING IN HET DONKER

Courtisane

Wat je weet over het filmfestival Courtisane? Dat je niéts weet. Coördinator Pieter-Paul Mortier en zijn team blijven weg van grote namen en mainstreamfilms. Het enige wat telt, zijn de eindeloze mogelijkheden van de donkere zaal. "Het medium film is nog lang niet dood."

tekst JOZEFIE VAN BEEK

Staan te blinken op de affiche van Courtisane: een hele reeks totaal onbekende en experimentele films, documentaires en filmessays van regisseurs die enkel in obscure cultmilieus over de tongen gaan. "We hebben een moeilijk imago", vertelt coördinator Pieter-Paul Mortier. "Daar ben ik me van bewust. Tja, hoe ouder je wordt, hoe meer films je bekijkt en hoe moeilijker het wordt om je te profileren. Daarom hebben we besloten dat dit jaar gewoon niet te doen. Als je de grenzen van kunst heel duidelijk afbakent, blokkeer je de mogelijkheden. Sterker nog: je maakt haar dood. Als je precies weet wie je bent en wat je moet doen, waarom zou je het dan nog doen?" "Iedereen heeft een mening over film, het is nu eenmaal een democratisch medium. Dat betekent meestal ook dat de bioscoopbezoekers met welomlijnde verwachtingen naar de cinema trekken. Ze hebben de trailer gezien of ergens een recensie gelezen. Net dat willen we bij Courtisane doorbreken. We willen niet weten wat we te zien gaan krijgen. Een verrassing, met andere woorden. Courtisane is er voor mensen die van cinema houden en erin geloven. Mensen die graag in een donkere zaal gaan zitten en zeggen: we zien wel. Onze toeschouwers zijn stuk voor stuk avonturiers, die het aandurven samen met ons op reis te gaan, zonder te weten waar we zullen uitkomen."

SPECTRUM

"Je zou ervan schrikken hoeveel steengoede vergeeten films je zo nog kunt ontdekken. Mensen denken dat ze op YouTube in een paar muisklikken alles kunnen vinden, maar wij hebben toch nog heel wat pareltjes van onder het stof gehaald. Een voorbeeld? Onze sectie rond postkoloniale films, heel extreme, geëngageerde en kwade cinema die voor westerlingen compleet nieuw is. Een van die films is *The Age of the Earth* van Glauber Rocha, een ontzettend fascinerende man. Naar verluidt zou er een film van hem bestaan waarover de projectionist mag kiezen in welke volgorde hij de verschillende spullen afspeelt. Die vrijheidsdrang is het bewijs dat cinema nog lang niet dood is. Dat vind ik het interessantst: cinema die nog niet helemaal gedefinieerd is, die zichzelf ziet als een gebied met veel potentieel. Eén ding is zeker: het medium heeft haar grenzen nog lang niet bereikt." ▽

@JozefienVanBeek

Courtisane

Van 2 tot en met 6 april

Op verschillende locaties in Gent

www.courtisane.be

“WORSTELLEN WE NIET ALLEMAAL MET DEMONEN?”

Na jaren in de B-filmhel mag Nicolas Cage eindelijk nog eens zijn kunnen tonen in *Joe*, David Gordon Greens psychologisch portret over een getormenteerde eenzaat die een tiener onder zijn hoede neemt. Een gesprek over vermeende comebacks, stunts als ontspanning en toxische familiebanden. “Ik wil al mijn angsten onder ogen zien.”

tekst STEVEN TUFFIN

Enkele jaren geleden pakte de Amerikaanse televisieshow *Saturday Night Live* uit met een hilarisch onderdeel getiteld *Get in the Cage with Nicolas Cage*. Samen met een hem imiterende komiek zette de steracteur zichzelf en zijn recente carrière daarin flink te kakken. “Hoe herken je een typische Cage-film?” vroeg de ene. “Simpel”, antwoordde de andere, “De dialogen worden of geschreeuwd of gefluisterd. En op de achtergrond zie je alleen maar explosies.”

Inderdaad, de dagen dat de neef van Francis Ford Coppola als een Serieus Acteur werd beschouwd, liggen ver achter ons. Van klassiekers als *Wild at Heart* en *Leaving Las Vegas* naar B-prullen als *Ghost Rider* en *Drive Angry*, je moet het maar flikken.

In het indiedrama *Joe* krijgen we gelukkig nog eens een Cage te zien die niet op automatische piloot staat te spelen. Vol overgave vertolkt hij een ex-gedetineerde die zich in een Texaans gat over een puber ontfermt. Zijn prestatie werd op gerenommeerde filmfestivals als Venetië, Deauville en Toronto alvast onthaald op een overweldigend “Nic is back!”

Mister Cage, journalisten van heinde en verre hebben het over “een glorieuze comeback”!

Nicolas Cage: En dat terwijl ik nooit met acteren ben gestopt. (*lacht*) Kijk, ik begrijp waar ze het over hebben en bedank hen voor het compliment. Ik beschouw *Joe* als een waar godsge-schenk. Regisseur David Gordon Green is een van de grootste talenten in het Amerikaanse filmlandschap van vandaag. Hij is amper 38, maar hij kan toch al een indrukwekkend cv voorleggen, van kleinschalige drama’s als *George Washington* en *All the Real Girls* tot Hollywoodkomedies als *Pineapple Express* en *Your Highness*. Dat iemand van zijn kaliber voor mij kiest, beschouw ik als een geweldige eer.

Was u niet gewoon blij omdat u voor de verandering eens niet voor een hersenloos actiefestijn werd gevraagd?

Zover zou ik niet gaan. Je mag niet vergeten dat ik naast actiehelden ook altijd ernstiger rollen ben blijven spelen. Films als *World Trade Center*, *Lord of War* en *Bad Lieutenant: Port of Call — New Orleans* zou ik niet als dom entertainment bestempelen. Ik heb mezelf steeds als een eclecticus beschouwd. Alleen krijgen actiefilms jammer genoeg altijd meer aandacht.

U bent laaiend enthousiast over Green. Zijn er nog cineasten met wie u graag zou samenwerken?

Het gros van mijn filmhelden is dood. Maar ik mag niet klagen: de Coens, David Lynch, Martin Scorsese, Oliver Stone, Werner Herzog en nu David ... het is een lijstje om u tegen te zeggen. Helaas vind je in de Verenigde Staten steeds minder filmmakers met een eigen stem.

Joe is een uiterst complex personage. Hij heeft een gevangenisverleden, worstelt met een opvliegend temperament en komt aan de kost met het vergiftigen van bomen. Hoe hebt u hem doorgrond?

Simpel: door een mens van vlees en bloed van hem te maken. Er schuilt een Joe in elk van ons. Man, vrouw, oud, jong, het

maakt niet uit. We worstelen allemaal met demonen. Alleen is Joe, in tegenstelling tot het merendeel van de mensheid, te allen tijde bloedeerlijk. Hij heeft alle maskers afgeworpen. Hem spelen was dan ook enorm bevrijdend. Ik wou dat ik zelf ook zo complexloos door het leven kon gaan.

Ditmaal geen overdreven toestanden zoals die keer dat u voor *Vampire’s Kiss* tot driemaal toe een kakkerlak opat?

Dat verhaal achtervolgt mij nu al meer dan twintig jaar. (*lacht*) Ik zou graag zeggen dat het niet waar is, maar dan zou ik liegen. Kijk, ik heb door de jaren heen enorm veel bijgeleerd. *Less is more!* Vroeger acteerde ik, nu ben ik. Een personage als Joe zou compleet belachelijk overkomen als je hem zou spelen, je moet hem worden. Daarom trok ik enkele weken voor de opnames naar Texas. Ik wilde één worden met de omgeving waar we gingen filmen. Na enkele dagen al beschouwden de *locals* me als een van hen. Maar ... ik moet bekennen dat ik tijdens de shoot cast en crew de stuipen op het lijf heb gejaagd door onverwacht een adder vast te pakken.

Waarom doet u dat toch?

Omdat het me ontspant. Toen ik mijn eerste actierollen speelde, ontdekte ik dat stunts een enorm relaxerende invloed op mij hebben. Rondscheuren met auto’s tegen een gigantische snelheid, over daken springen, kogelregens ontwijken: het voelt voor mij als meditatie. Ik ben iemand die rustig wordt als hij koffie drinkt, terwijl anderen na drie kopjes helemaal opgefokt zijn. Maar terug naar *Joe*: we waren bezig met een verschrikkelijk moeilijke scène en ik voelde de ene adrenalinestoot na de andere. Ik moest dus op zoek naar een manier om te kalmeren. “Zou je ’t erg vinden als ik bij de volgende take die slang vastpak?”, vroeg ik aan David. “Als je maar belooft dat je niet doodgaat”, antwoordde hij, “want dan sta ik ongelooflijk voor lul.”

Ik zou verstijven van schrik in uw plaats!

En daarom zou je sterven. (*lacht*) Ik wil al mijn angsten onder ogen zien. Alleen op die manier kun je ervoor zorgen dat ze geen vat meer op je hebben.

Hebt u nog van die enge verhalen?

Even denken ... Juist! Ik was vroeger als de dood voor haaien. Films als *Jaws* joegen me de stuipen op het lijf. Om die reden dus ben ik onlangs tijdens een vakantie in Zuid-Afrika gaan duiken in een haaienkooi. Eens onder water zwom ik oog in oog met een gigantische witte haai. Het bleek een verbazend rustgevende en vooral wondermooie ervaring. Ik voelde een vreemde verbondenheid met dat ontzagwekkende dier. Nog een voorbeeld: toen ik enkele jaren geleden in New Orleans woonde, ging ik geregeld door de moerassen varen. Daar passeerde ik op een dag een monsterachtige alligator van om en bij de 400 kilo. Het leek wel een dinosaurus.

En wat deed u toen?

Ik voerde hem marshmallows. Daar zijn die beesten gek op!

U had het net over de periode dat u in New Orleans woonde. Wat is er gebeurd met het kasteel in Duitsland dat u ooit kocht?

Dat heb ik jammer genoeg moeten verkopen. Een meer dan spijtige zaak. Ik herinner me de gelukzaligheid die ik voelde toen ik het voor het eerst zag. Ik reed door de bossen, Wagners *Parsifal* knalde door de luidsprekers en plots dook het op uit het niets: een fantastisch bouwwerk. Het leek wel het houten kasteel dat mijn vader ooit voor me bouwde in onze tuin. Tja, ik wilde absoluut mijn geld in vastgoed investeren, maar die markt stuikte onverbiddeijk in elkaar.

Waar woont u nu?

In een huis in de Mojavewoestijn. Ik verstop me niet langer achter een groot ijzeren hek. Ook jachten en privévliegtuigen zijn voltooid verleden tijd. Op die manier kom ik weer in aanraking met andere mensen. Een veel gezondere manier van leven, geloof me.

In Joe speelt u zij aan zij met de *The Tree of Life*- en *Mud-revelatie* Tye Sheridan. Gaf u hem vaderlijk advies?

Niet vaderlijk, maar broederlijk. Ik beschouw al mijn collega-acteurs als broers en zussen — zelfs degenen die me een eikel vinden. (*lacht*) We zitten allemaal in hetzelfde schuitje. Daarom deel ik dan ook graag mijn ervaringen.

Het viel me op dat Joe de puber ook als een gelijke behandelt. Hij gedraagt zich nooit als een mentor.

Ik ben blij dat je dat niet is ontgaan. Mijn vader — nooit vies

van een vreemde uitspraak meer of minder — zei ooit: “Als je in de woestijn bijna sterft van de dorst, wat drink je dan: een glas bloed of een glas water?” Volgens mij wilde hij op die manier duidelijk maken dat familiebanden giftig kunnen zijn. Het klopt dat je vaak je potentieel pas kunt vervullen als je afstand van je familie hebt genomen. Dat is zeker zo voor Tyes personage. Als er één ding is waaraan het ventje geen nood heeft, is het een nieuwe vaderfiguur.

Hebt u zelf ook afstand van uw familie moeten nemen om uw potentieel te kunnen vervullen?

Integendeel. Zonder mijn vader was ik nooit acteur geworden. Toen ik jong was, deed hij alles om mijn verbeelding te stimuleren. Zo daagde hij me uit om extra hoofdstukken te schrijven voor literatuurklassiekers als *Siddhartha*, *Brave New World* en *Moby Dick*. Uiteindelijk is er wel een lange periode geweest dat mijn vader en ik niet met elkaar spraken, maar dat had vooral met onze koppige karakters te maken. Gelukkig zijn we in de jaren voor zijn fatale hartaanval in 2008 weer naar elkaar toe gegroeid.

Nog een constatering over uw vertolking: u hebt uw stem aangepast.

Toch iemand die het heeft opgemerkt! (*lacht*) David en ik hebben uren gepraat over Joe's timbre. Omdat we beiden enorme fans bleken te zijn van de zeurderige stem van Robert Mitchum, heb ik me geïnspireerd op zijn *drawl*. Ik heb trouwens een bijzondere connectie met Mitchum. Mijn moeder heeft ooit nog iets gehad met zijn neef. En omdat ik de enige met blauwe ogen ben in een familie van bruinogigen, werd een tijdlang vermoed dat ik geen Coppola maar een Mitchum was.

Tot slot: hoe kijkt u zelf terug op die geweldige *Saturday Night Live*-sketch?

Wat een fantastische ervaring! Het leek wel performance art. Ik waande mij eventjes in een kubistisch schilderij van Picasso. Waren mijn films maar zo gelaagd. (*lacht*)

VANAF 30 APRIL IN DE BIOSCOOP

@Waaazinema

» GROOVY GREEN

Nicolas Cage noemt *Joe*-regisseur David Gordon Green een van de beste Amerikaanse regisseurs van zijn generatie. Reden temeer om met de man aan tafel te schuiven en enkele prangende vragen te stellen. Het interview staat op de *Vertigo*-website.

WARNER BROS. PICTURES, LEGENDARY PICTURES EN VERTIGO NODIGEN JE UIT OP EEN AVANT-PREMIÈRE VAN

**HET LEGENDARISCHE FILMMONSTER IS TERUG EN DAT ZAL VERTIGO GEWETEN ÉN GEZIEN HEBBEN!
WIL JE DIT EVENT OP 13 MEI OM 20u00 IN UTOPLIS MECHELEN BIJWONEN?
SURF DAN NAAR WWW.VERTIGOWEB.BE EN MAAK KANS OP EEN DUOTICKET!**

WARNER BROS. PICTURES AND LEGENDARY PICTURES PRESENT
A LEGENDARY PICTURES PRODUCTION A GARETH EDWARDS FILM "GODZILLA" AARON TAYLOR-JOHNSON KEN WATANABE ELIZABETH OLSEN JULIETTE BINOCHE SALLY HAWKINS WITH DAVID STRATHAIRN AND BRYAN CRANSTON
DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY SEAMUS MCGARVEY, ASC, BSC EXECUTIVE PRODUCERS PATRICIA WHITCHER ALEX GARCIA YOSHIMITSU BANNO KENJI OKUHIRA
BASED ON "GODZILLA" CREATED AND OWNED BY TOHO CO., LTD. STORY BY DAVID CALLAHAM SCREENPLAY BY MAX BORENSTEIN PRODUCED BY THOMAS TULL JON JASHNI MARY PARENT BRIAN ROGERS
DIRECTED BY GARETH EDWARDS
LEGENDARY GODZILLA-MOVIE.NET

Night Moves

TheRoxyTheatre in Koersel presenteert op maandag 21 april om 20u30 een avant-première van Kelly Reichardts fantastische thriller.

VERTIGO geeft 50 duotickets weg.

Surf naar www.vertigoweb.be/events en ontdek hoe u er één kan bemachtigen.

Pieter Vanhoudstraat 39, 3582 Koersel-Beringen

Zaterdag 26 april Kaasstraat 4
2000 Antwerpen

Films voor 3 euro! Premières!
Heel de dag gratis koffie en taart!
Filmquiz! Talkshows!
Feest!

PUBLIEKSOPENING

cartoon·s

En dit allemaal min of meer
in goede banen geleid door

TRAKTEERT

VAN GADGETS OVER TICKETS TOT DVD-BOXEN

Surf en win!

www.vertigoweb.be/wedstrijd

Night Moves

Regie Kelly Reichardt

Cast Jesse Eisenberg, Dakota Fanning, Peter Sarsgaard

Speelduur 1u52 | **Vanaf** 30 april in de bioscoop

Is het fair om *Night Moves* de meest mainstream film te noemen die Kelly Reichardt (zie arthousepareltjes *Wendy and Lucy*, *Old Joy* en *Meek's Cutoff*) tot nu toe gemaakt heeft? Je zou denken van wel, want het gaat om een thriller over drie personages die hun politieke overtuigingen op explosieve manier kracht willen bijzetten. Reichardt bouwt haar film op rond een paar cruciale vragen die elke kijker voor zich moet beantwoorden. Hoe ver is te ver? Heiligt het doel de middelen als het gaat om de redding van de planeet? Wie heeft gelijk: de mensen die niet langer passief willen toekijken hoe de wereld om zeep wordt geholpen of de man die stelt dat een dergelijke daad gemakke-

lijk theater is van figuren die het geduld niet kunnen opbrengen om de wereld op een blijvende manier te veranderen? Of simpeler uitgedrukt: moet je het trio waar *Night Moves* om draait terroristen of vrijheidstrijders noemen?

Ze hebben alle drie dezelfde motivatie: onze energieverblindende en overconsumerende maatschappij de ogen openen door luid op de deur te bonken. Maar hun persoonlijkheden lopen sterk uiteen. Josh (Jesse Eisenberg) is de intellectueel, een stille denker die zich aangetrokken voelt door het anarchistisch gedachtegoed en in het groene Oregon deel uitmaakt van een commune. Dena (Dakota Fanning) is meer de verloren

dochter, een meisje uit een rijke familie dat haar weg zoekt in het leven en in de missie van Josh een doel vindt voor haar bestaan. En dan is er nog Harmon (Peter Sarsgaard), een ex-paracommando en ex-gedetineerde die de kennis bezit om meststoffen op basis van stikstof om te bouwen tot een gigantische bom. Met zijn drieën hebben ze het gemunt op een stuwdam die weliswaar gebruikt wordt om groene elektriciteit op te wekken, maar die ook een uitgestrekt natuurgebied onder water heeft gezet voor de bouw van een watersportpark. Het plan is om een speedboot vol te stouwen met explosieven, hem aan te meren bij de dam, een timer in te stellen en zich uit de voeten te maken.

Op zich steekt het project eenvoudig in elkaar, maar ze zijn zich ervan bewust dat er onderweg genoeg stappen zijn waar het fout kan lopen. En omdat *Night Moves* een thriller is, spelen Reichardt en haar vaste schrijver Jonathan Raymond extra in op die sleutelmomenten. Zo moet Dena al haar charmes en overredingskracht in de waagschaal gooien om een argwanende handelaar zo ver te krijgen dat hij haar vertrouwt met een verdacht grote hoeveelheid stikstofmest. Dat goedje staat immers op de rode lijst van het FBI. En net wanneer ze tijdens de missie de timer van de bom in gang hebben gezet, komt er een auto aan en moeten ze zich muisstil houden terwijl de explosie steeds dichterbij komt. Waar elke andere regisseur de film zou volproppen met dat soort prangende situaties en nagebijtschènes, kiest Reichardt verder echter resoluut voor een andere aanpak. Net als in haar andere films is ze veel meer geïnteresseerd in de personages dan in het spektakel, en onderzoekt ze hoe de gedachten

van die personages zich vertalen in hun gedrag. Het is alsof ze het publiek met dat handvol klassiek spannende scènes op het gemak wil stellen en even in de waan laten dat *Night Moves* een traditionele thriller is, om vervolgens een ander pad in te slaan. Maar het is wel een pad dat naar even intense en wurgende oorden leidt.

In wezen is de film zelfs niet echt bezig met de ecologische overtuigingen die Josh, Dena en Harmon drijven. Reichardt toont enkel wat we moeten zien en vertikt het om alles netjes uit te leggen via uitgesponnen dialogen. Hoe de personages kijken, wat ze doen, wat ze niet doen, hoe ze zich houden, hoe ze reageren — al die elementen spreken duidelijker dan de woorden die ze in de mond nemen. In Reichardts werk is de bijdrage van de acteurs dan ook essentieel, en geen van de drie hoofdrolspelers stelt teleur. Van Peter Sarsgaard wist je op voorhand dat hij overtuigend dreiging uitstraalt (zie onder meer *Flightplan* en onlangs nog *Lovelace*), terwijl Dakota Fanning (*War*

of the Worlds, *The Runaways*) het goeie evenwicht vindt tussen verbeterheid en onzekerheid. De sterkste prestatie komt echter van Eisenberg, die erin slaagt om zijn Woody Allen-achtige nervositeit af te gooien en gestalte te geven aan een stil water met diepe gronden. Dat hij de lichtjes extravagante ontknoping aan de man weet te brengen, zegt genoeg. ▣

RUBEN NOLLET

@RubenNollet

» KLAP

Night Moves is een thriller als geen andere, maar Kelly Reichardt is dan ook een regisseur als geen ander. In plaats van alles letterlijk uit te spellen, laat ze de spanning onderhuids sudderen. Het resultaat is even indringend als apart.

47 Ronin

Regie Carl Rinsch

Cast Keanu Reeves, Hiroyuki Sanada, Rinko Kikuchi

Speelduur 1u58 | **Vanaf** 2 april in de bioscoop

De legende van de 47 ronin — voor de niet-ingewijden: samurai die hun meester hebben verloren — werd in Japan alleen al meer dan een dozijn keer verfilmd en grijpt bovendien terug op een waargebeurde geschiedenis. Daar heeft regisseur Carl Rinsch echter weinig boodschap aan. Zijn film vertoont nog weinig gelijkenissen met het oorspronkelijke verhaal, introduceert een volledig nieuw hoofdpersonage (Keanu Reeves) en vindt plaats in een sprookjesversie van Japan, waarin draken, heksen en demonen tot de realiteit behoren.

Net als zijn hoofdfiguur is *47 Ronin* dus een beetje een bastaardkind, dat evenveel gemeen heeft met Japanse *jidaigeki* — samoeraifilms — als met een *fantasy*-epos als *The Lord of the Rings*. Het zorgt ervoor dat de film behoorlijk schizofreen aanvoelt en meer dan eens uit de bocht gaat. Waar Rinsch zich iets te enthousiast verliest in het etaleren van draken en vogelachtige mensen uit magische bossen, dringen lelijke computer-effecten zich op en verliest de prent alle

voeling met het samoeraigenre. Waar hij zich echter beperkt tot het in beeld zetten van kleine veldslagen, zelfmoordscènes en korte duellen, is de film straffer dan de vernietigende kritieken in de Verenigde Staten deden vermoeden.

Rinsch' achtergrond ligt in de reclamewereld, wat zich vertaalt in een hang naar lelijke slow motion-effectjes en sensationele gimmicks. Zijn focus op spektakel en plezier is tegelijkertijd de grote sterkte en zwakte van de film. Het verhaaltje is flinterdun, de personages zijn stuk voor stuk eendimensionaal en protagonist Kai is zo kunstmatig in de plot verwerkt dat hij overbodig is — om nog niet te spreken over de zoveelste houten klaas-act van Reeves. En toch laat Rinsch zien dat hij kan regisseren: de symmetrische beeldcomposities zorgen voor de juiste sfeer, en de snedig in bepaald gebrachte actiescènes leiden tot de nodige opwindning. Zodra de nogal lang uitgevallen eerste akte is afgewerkt en samoeraiaanvoerder Oishi (Hiroyuki Sanada) het heft in handen neemt, komt *47 Ronin* op kruissnelheid,

om te eindigen in een strak geregisseerde climax — al had de heks van dienst (Rinko Kikuchi) daarin een kleiner aandeel mogen krijgen. Het toont eens te meer aan dat de mix tussen samoeraifilm en *fantasy-flick* niet altijd even fijn is afgemeten.

47 Ronin wankelt van begin tot eind op het slappe koord tussen een gebrek aan goede smaak en een *tongue-in-cheek* voorliefde voor slechte smaak. Het evenwicht is compleet zoek, maar het eindresultaat is veel *entertainer* dan je zou durven vermoeden. ▣

EWOUD CEULEMANS

@Ewoud51

» KLAP

Met behoorlijk wat aandacht voor foute *fantasy* en B-filmspektakel, doet *47 Ronin* weinig eer aan de Japanse drama's waar hij de verhaaltstof aan ontleent, maar voor wie zo'n combinatie wel ziet zitten, is dit een aanrader. Een cultfilm in wording!

Divergent

Regie Neil Burger

Cast Shailene Woodley, Theo James, Kate Winslet

Speelduur 2u19 | **Vanaf** 2 april in de bioscoop

Een dystopische toekomst. Chicago is verdeeld in vijf facties, waarin mensen op hun zestiende worden opgedeeld volgens karakter. “*Candor*” (oprechtheid) is waar de eerlijken belanden, “*Amity*” (vriendschap) is er voor de goedmoedigen, “*Erudite*” (eruditie) verzamelt de slimmeriken, “*Abnegation*” (zelfverloochening) biedt een thuis aan de altruïsten, en in “*Dauntless*” (onverschrokkenheid) vinden de durvers een stek. Een persoonlijkheidstest bepaalt welke factie je het best kiest. Beatrice “Tris” Prior (Shailene Woodley) heeft een probleem: de uitslag van haar test wijst niet één, maar drie facties aan. Ze is met andere woorden *divergent* in een wereld waarin leiders (waaronder Kate Winslet) moeilijk om kunnen met wat ze niet kunnen categoriseren.

Je kan er moeilijk omheen: *Divergent* is geschoeid op de leest van een tienerpubliek. De film lijkt wel gemaakt volgens het *Hoe draai ik een puberprent*-handboek en vinkt de hele genre-checklist af. Het zorgt ervoor dat

Divergent enerzijds voor de volle speelduur op veilig speelt en weinig mensen zal kunnen verrassen, maar anderzijds ook dat de film doet wat hij moet doen.

De vele gelijkenissen maken vergelijkingen met *The Hunger Games* helaas onvermijdelijk. De personages, plotlijnen en motieven van *Divergent* echoën het verhaal van Suzanne Collins op soms behoorlijk frappante manier. Burgers film voelt dan ook meer dan eens aan als *The Hunger Games light*. Of zo'n epitheton *Divergent* voldoende eer aandoet, is echter de vraag. De veelbelovende Shailene Woodley zet misschien niet zo'n sterke hoofdfiguur neer als Jennifer Lawrence, maar brengt wel voldoende hart naar de plot. Dat de andere personages vooral dienen als een klankbord voor de emoties en persoonlijkheid van de protagonist, is een genre-euvel dat ook *Divergent* parten speelt. Gelukkig is Theo James' prestatie sterk genoeg om een degelijke tweede viool te spelen.

Samen met Shailene Woodley is het uiteindelijk vooral Neil Burger die de

film kwaliteit weet te verlenen. Burger is geen rasverteller — de verhaalstructuur voelt hier en daar vreemd aan, met een overhaaste proloog en een lang uitgevallen middenstuk — maar hij kan een aardig potje filmen. Zodra de plot hem daarvoor even tijd gunt, pakt hij uit met sterke droomscènes en in de laatste akte zorgt hij met een snedig geregisseerde actiesequens voor de nodige versnelling om alle vragen over de onwaarschijnlijke plottwists te doen verstommen. ▣

EWOUD CEULEMANS

@Ewoud51

» KLAP

Voor eigenzinnigheid of lef zal *Divergent* geen prijzen winnen, maar met rijzende sterren als Shailene Woodley en een hippe soundtrack van Junkie XL is *Divergent* gesneden koek voor de *young adults* die niet kunnen wachten op het volgende luik van *The Hunger Games*.

Need for Speed

Regie Scott Waugh
Cast Aaron Paul, Dominic Cooper, Imogen Poots
Speelduur 2u12
Vanaf 16 april in de bioscoop

An verschrikkelijke videogamebewerkingen geen gebrek in de recente filmgeschiedenis. Duits prutsfilmer Uwe Boll lijkt met onder andere *House of the Dead*, *Alone in the Dark* en *Postal* zelfs gespecialiseerd in dat soort ondingen. Dat deze adaptatie van een populaire Electronic Arts-franchise een van de betere in zijn soort is, betekent daarom niet meteen dat het een regelrecht pareltje is. De vele autoachtervolgingen zijn spectaculair in beeld gezet door regisserende ex-stuntman Scott Waugh en *Breaking Bad*-ster Aaron

Paul doet zijn uiterste best om zijn personage, een op wraak belust racetalent, enig leven in te blazen. Door het flinterdunne verhaaltje tot in het extreme uit te spinnen — de achtergrondhistorie alleen duurt al een goede veertig minuten — wordt het geduld van zelfs de grootste speedfreak flink op de proef gesteld. Bovendien herleidt de semirealistische toon de racepiloten tot regelrechte sociopaten.

@Waaaninema

» KLAP

Als de *Fast and the Furious*-films pompende R&B-songs zijn, is deze videogamebewerking een emotioneel countrynummer. De blingbling en de swingswing van de populaire franchise wordt ingeruild voor realistische stunts en dikke lagen dramatiek.

Flying Home

Regie Dominique Deruddere
Cast Jamie Dornan, Charlotte De Bruyne, Jan Declair
Speelduur 1u35
Vanaf 2 april in de bioscoop

Zag je ooit *Salmon Fishing in the Yemen*, de romantische tragikomedie waarin expert Ewan McGregor een paar scholen zalm moet begeleiden naar het domein van een oliesjeik in het Midden-Oosten? In dat geval weet je perfect wat *Flying Home*, de nieuwe film van Dominique Deruddere, te bieden heeft. Vervang de vissen door duiven en de sympathieke kenner door een gewetenloos Wall Street-type, en je komt flink in de buurt. Van zijn doorgedreven originaliteit en sprankelende verhaaldeën moet

Flying Home het niet hebben, maar dat zal Deruddere zelf ook wel weten. Voor de kapstok waaraan hij alles ophangt, stelde hij zich tevreden met iets goedkops uit IKEA. Zijn tijd en moeite stak hij liever in charmante grapjes en sappige personages. En op dat vlak bereikt *Flying Home* wel vaak zijn doel. Dat de laatste vijf minuten toch gruwelijk ontsporen, maakt in wezen niet zoveel meer uit.

@RubenNollet

» KLAP

Het verhaaltje en de romantiek zijn misschien voorgedrukt, maar *Crazy Love*- en *Iedereen beroemd!*-regisseur Dominique Deruddere heeft nog steeds een neus voor aandoenlijke humor. Je voelt dat hij ons landje gemist heeft na al die jaren in Los Angeles.

Sacro GRA

Regie Gianfranco Rosi
Cast Cesare, Paolo, Amelia, Roberto, Francesco, Filippo, Xsenia, Gaetano
Speelduur 1u33
Vanaf 16 april in de bioscoop

Een verongelichte palingvisser, een bezorgde boomverzorger, een celibataire ambulancier en een prostituee tijdens een nachtelijke prijsonderhandeling.

De meest uiteenlopende personages worden bijeen gebracht in *Sacro GRA*, waarvoor regisseur Gianfranco Rosi zijn verhaalstructuur duidelijk inspireerde op het onderwerp: de Grande Raccordo Anulare, de grote ringweg rond Rome, de eeuwige stad. Het leven op en rond deze weg wordt aangewend voor een subtiele schets van de Italiaanse maatschappij met

hier en daar ruimte voor sociale thema's als eenzaamheid, woningnood en armoede. Voor zijn vorige gelauwerde documentaires reisde Rosi de wereld rond. Zijn doorbraak kwam er met *El Sicario*, *Room 164* over een Mexicaanse huurmoordenaar. Zijn thuiskomst werd triomfantelijk ontvangen met een Gouden Leeuw op het filmfestival van Venetië, meteen ook de eerste documentaire die met deze prijs aan de haal ging.

@Veinzen

» KLAP

De Romeinse periferie uitgebeeld in een mozaïek van intrigerende personages. Documentaire cinema beleeft hoogdagen en *Sacro GRA* is een mooi voorbeeld van hoe je met kleine observaties een complexe wereld kan scheppen.

We Are the Best!

Regie Lukas Moodysson
Cast Mira Barkhammar, Mira Grosin, Liv Lemoyne
Speelduur 1u42
Vanaf 2 april in de bioscoop

Een voorstad van Stockholm, 1982. Punk is officieel dood, maar voor de dertienjarige vriendinnen Bobo en Klara leeft het genre verder. Meer nog: ze willen zelf een punkbandje beginnen. Alleen missen ze daarvoor het nodige talent en de instrumenten. Toch tot Hedvig erbij komt en alles mogelijk lijkt. *We Are the Best!* volgt in grote lijnen die paden die je verwacht van een film over een jeugdig muziekgroepje, van de enthousiaste begintijd over de seksistische reacties tot het interne gekibbel. Jammer dat regisseur

Lukas Moodysson de spontane charme van zijn eerste twee films, moderne klassieker *Fucking Åmål* en bitterzoete komedie *Together*, niet helemaal kan reproduceren. Toch is het fijn om te zien dat hij de gevoelswereld van tienermeisjes nog steeds met veel gevoel voor detail op het scherm kan weergeven. Bovendien mogen de drie jonge hoofdactrices zichzelf stuk voor stuk een ontdekking noemen.

@RubenNollet

» KLAP

Heb je als tiener ooit het gevoel gehad dat de hele wereld tegen je was? Dan is *We Are the Best!* iets voor jou. Echt gebeurd, vaak aanstekelijk en gezegend met drie doodschattige hoofdactrices. De dosis Zweedse eighties-punk krijg je er gratis bij.

Joe

Regie David Gordon Green

Cast Nicolas Cage, Tye Sheridan, Ronnie Gene Blevins

Speelduur 1u57 | **Vanaf** 30 april in de bioscoop

Duister drama van genrehopper David Gordon Green met een bezeten Nicolas Cage die voor de verandering nog eens met levensechte in plaats van computergeanimeerde demonen worstelt. De grimmige tegenhanger van Matthew McConaughey-fabel *Mud*.

@WaaZinema

Pim & Pom: Het grote avontuur

Regie Gioia Smid

Cast Evelien Bosmans, Tjitske Reidinga, Peter Paul Muller

Speelduur 1u10 | **Vanaf** 9 april in de bioscoop

De eerste Nederlandse tekenfilm in decennia brengt de geliefde kattenvriendjes van Fiep Westendorp tot leven in een schattig en vrolijk avontuur met het hart op de juiste plaats. Perfect voor de allerkleinsten, maar ook voor onverbetterlijke nostalgici.

@TheJimeister

Dom Hemingway

Regie Richard Shepard

Cast Jude Law, Richard E. Grant, Emilia Clarke

Speelduur 1u33 | **Vanaf** 23 april in de bioscoop

Jude Law ontbindt zijn duivels als een vuilbekkende cockney gangster met evenveel woordenschat als agressie, die hij graag recht in de camera spuit. De clichés worden niet vermeden, maar de balans tussen artistiek geweld en donker geestige noir zit goed.

@RubenNollet

The Quiet Ones

Regie John Pogue

Cast Jared Harris, Sam Claflin, Olivia Cooke

Speelduur 1u38 | **Vanaf** 30 april in de bioscoop

Het onlangs herrezen horrorinstituut Hammer combineert oude en nieuwe genre-elementen in deze klopgeestthriller. De combinatie van found footage à la *The Blair Witch*, klassieke spookhuistrucs en een akelige Jared Harris resulteren in een *The Conjuring*-achtige *thrill ride*.

@WaaZinema

Captain America: The Winter Soldier

Regie Anthony & Joe Russo

Cast Chris Evans, Samuel L. Jackson, Scarlett Johansson

Speelduur 2u16 | **Vanaf** 26 maart in de bioscoop

Captain America goes Three Days of The Condor. 's Werelds favoriete patriotische superheld knokt zich door een universum vol intrige en verraad, zonder daarbij zijn gevoel voor humor te verliezen. Een Marvel-topper die actueel én geïnspireerd aanvoelt.

@TheJimeister

Rio 2

Regie Carlos Saldanha

Cast Jesse Eisenberg, Anne Hathaway, Rodrigo Santoro

Speelduur 1u41 | **Vanaf** 2 april in de bioscoop

Veel is er niet veranderd sinds we het papegaaienkoppel Blu en Jewel achterlieten. Deze keer trekken ze de jungle in, waar ze een avontuur beleven dat het eerder van zijn kleurrijke wervelanimatie en muzieknnummers dan zijn fijne grappen moet hebben.

@RubenNollet

Online vind je nog meer recensies
» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Noah

Regie Darren Aronofsky

Cast Russell Crowe, Anthony Hopkins

Speelduur 2u18 | **Vanaf** 9 april

The Amazing Spider-Man 2

Regie Marc Webb

Cast Andrew Garfield, Emma Stone

Vanaf 16 april

Brick Mansions

Regie Camille Delamarre

Cast Paul Walker, RZA, David Bell

Vanaf 23 april

Eastern Boys

Regie Robin Campillo

Cast Olivier Rabourdin, Kirill Emelyanov

Speelduur 2u08 | **Vanaf** 9 april

Blue Ruin

Regie Jeremy Saulnier

Cast Macon Blair, Devin Ratray

Speelduur 1u32 | **Vanaf** 30 april

VERTIGO

selecteert uit de
op aanvraag-
catalogus van
Belgacom TV

belgacom

Blackfish

Regie Gabriela Couperthwaite
Cast Tilikum, Dove Duffus, Samantha Berg
Speelduur 1u23 | Jaar 2013

Documentaires hebben wel degelijk de kracht om wantoestanden te veranderen. Deze indringende en vaak schokkende film over de manier waarop orka's in dierenparken behandeld worden, is een sprekend voorbeeld. In Californië is de wetgeving alvast aangepast.

Alps

Regie Giorgos Lanthimos
Cast Stavros Psyllakis, Aris Servetalis, Johnny Vekris
Speelduur 1u33 | Jaar 2011

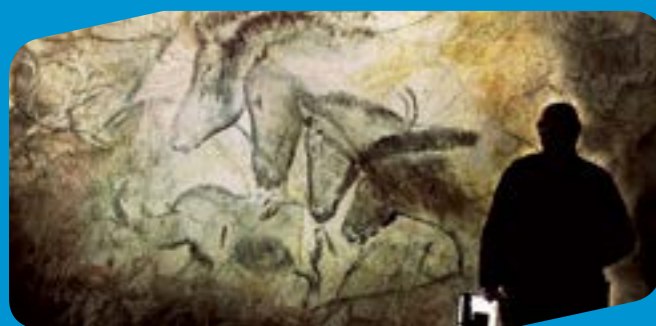
Economisch heeft Griekenland het zwaar, maar hun cinema scheert hoge toppen. Neem nu deze eigenzinnige en fascinerende film over mensen die zich door rouwende families laten inhuren om een tijdje de plaats van een overledene in te nemen.

2 Guns

Regie Baltasar Kormákur
Cast Denzel Washington, Mark Wahlberg, Paula Patton
Speelduur 1u49 | Jaar 2013

Eind dit jaar wordt Denzel Washington zestig maar knokken kan hij nog als de beste. In *2 Guns* speelt hij een undercoveragent die achter een notoire drugsbaron aan gaat. Een snedige actiethriller die zijn clichés goedmaakt met een paar verrassende wendingen.

Cave of Forgotten Dreams

Regie Werner Herzog
Cast Werner Herzog, Jean Clottes, Julien Monney
Speelduur 1u30 | Jaar 2010

Behalve memorabele langspeelfilms maakt de Duitse regisseur Werner Herzog ook grensverleggende documentaires. In *Cave of Forgotten Dreams* dringt hij een Franse grot met muurschilderingen binnen waar geen mens in 32.000 jaar voet heeft gezet.

A Clockwork Orange

Regie Stanley Kubrick
Cast Malcolm McDowell, Patrick Magee, Michael Bates
Speelduur 2u16 | Jaar 1971

Films die na veertig jaar nog altijd even stevig kippenvol bezorgen, zo vind je er niet veel. Kubricks bewerking van de schandaalroman van Anthony Burgess is dan ook satire van het hoogste niveau, een licht ontvlambare mix van humor, geweld en venijn.

Pieta

Regie Kim Ki-duk
Cast Jo Min-soo, Lee Jung-jin, Woo Ki-hong
Speelduur 1u44 | Jaar 2012

De Zuid-Koreaan Kim Ki-duk bouwt al twintig jaar aan een onverschrokken oeuvre dat lak heeft aan taboes. *Pieta* gaat over een crimineel die op een dag een vrouw aan de deur krijgt. Zij beweert dat ze zijn moeder is. Bekroond met de Gouden Leeuw in Venetië.

Monster House

Regie Gil Kenan
Cast Mitchel Musso, Sam Lerner, Spencer Locke
Speelduur 1u31 | Jaar 2006

De kinderen hebben altijd in een boog rond het huis van de norse Nebbercracker gelopen. Maar wanneer de oude man overlijdt, barst de hel pas echt los. Plezierige animatiefilm die laat zien dat je een jonger publiek niet per se hoeft te betuttelen.

BESTE. FILM. OOI.T.

The Insider

Regie Michael Mann

Cast Russell Crowe, Al Pacino, Christopher Plummer

Speelduur 2u37 | **Jaar** 1999

De beste acteerprestatie die Russell Crowe in zijn carrière al heeft neergezet, is zonder twijfel zijn vertolking van de aarzelende klokkenluiders Jeffrey Wigand. De Nieuw-Zeelandse filmster, die er ten tijde van de opnames nog maar 35 was, wist iedereen te verblijven als de grijsharige, brildragende en mollige wetenschapper, die erover denkt om een boekje open te doen over de tabaksindustrie en daarbij het hof wordt gemaakt door een onderzoeksjournalist van het befaamde tv-programma *60 Minutes* (Al Pacino).

Hoewel ook Pacino behoorlijk op dreef is in een meer ingetogen rol dan we van hem gewoon zijn, wordt de show ontgensprekelijk gestolen door Crowe, die met zijn ongelukkige oogopslag en terneergeslagen lichaamstaal de droefenis en het innerlijke conflict van Wigand perfect weet te veruitwendigen. Sinds het tekenfilmhondje Droopy keek niemand zo treurig op het scherm als Crowe in deze film, terwijl hij er tegelijkertijd in slaagt een uiterst geloofwaardig personage neer te zetten dat in de meeste andere gevallen zou zijn vertolkt door iemand als de betreurde karakteracteur Philip Seymour Hoffman.

Wigand is een brave huisvader met een ziek kind en een chemicus die zich voor de tabaksindustrie bezighoudt met onderzoek naar de scheikundige stoffen die men aan tabak kan toevoegen om sigaretten nog verslavender te maken. Bij zijn ontslag wordt hem contractueel de zwijgplicht opgelegd: als hij ooit iets over zijn bezigheden bij het bedrijf loslaat, verliest hij zijn ontslagpremie en de ziekteverzekering voor zijn gezin. Wanneer onderzoeksjournalist Lowell Bergman hierachter komt, wil hij het verhaal uitbrengen. Maar eerst moet hij de angstige Wigand ervan zien te overtuigen om te getuigen, ondanks doodsb bedreigingen en rechtszaken.

Hoewel *The Insider* meer dan tweeënehalf uur duurt, is de film ongemeen spannend en aangrijpend. Dat is uiteraard de verdienste van het ijzersterke scenario — gebaseerd op een artikel uit het maandblad *Vanity Fair* — en de feilloze regie van Michael Mann, die zijn meesterschap al liet zien in onder meer *Heat*, *The Last of the Mohicans* en *Collateral*.

Volgens velen was *The Insider* de beste film van 1999. Van zijn zeven Oscarnominaties, onder meer voor Crowe

en Mann, wist hij er helaas geen enkele te verzilveren omdat *American Beauty* de Academy dat jaar volledig verleidde. Kwatongen fluisteren dat Crowe het jaar daarna voor *Gladiator* de Oscar voor beste acteur op zak stak omdat hij hem eigenlijk al verdiend had voor *The Insider*. Dat zullen we pas weten als er bij de Academy een klokkenluider opstaat. Maar die kans is klein: *The Insider* laat zien dat het pad van een *whistleblower* niet over rozen gaat. En dat Russell Crowe een uitstekend acteur is, ook wanneer hij het niet moet opnemen tegen gladiatoren of zondvloed. ▣

BERNARD VAN DE POPELIERE

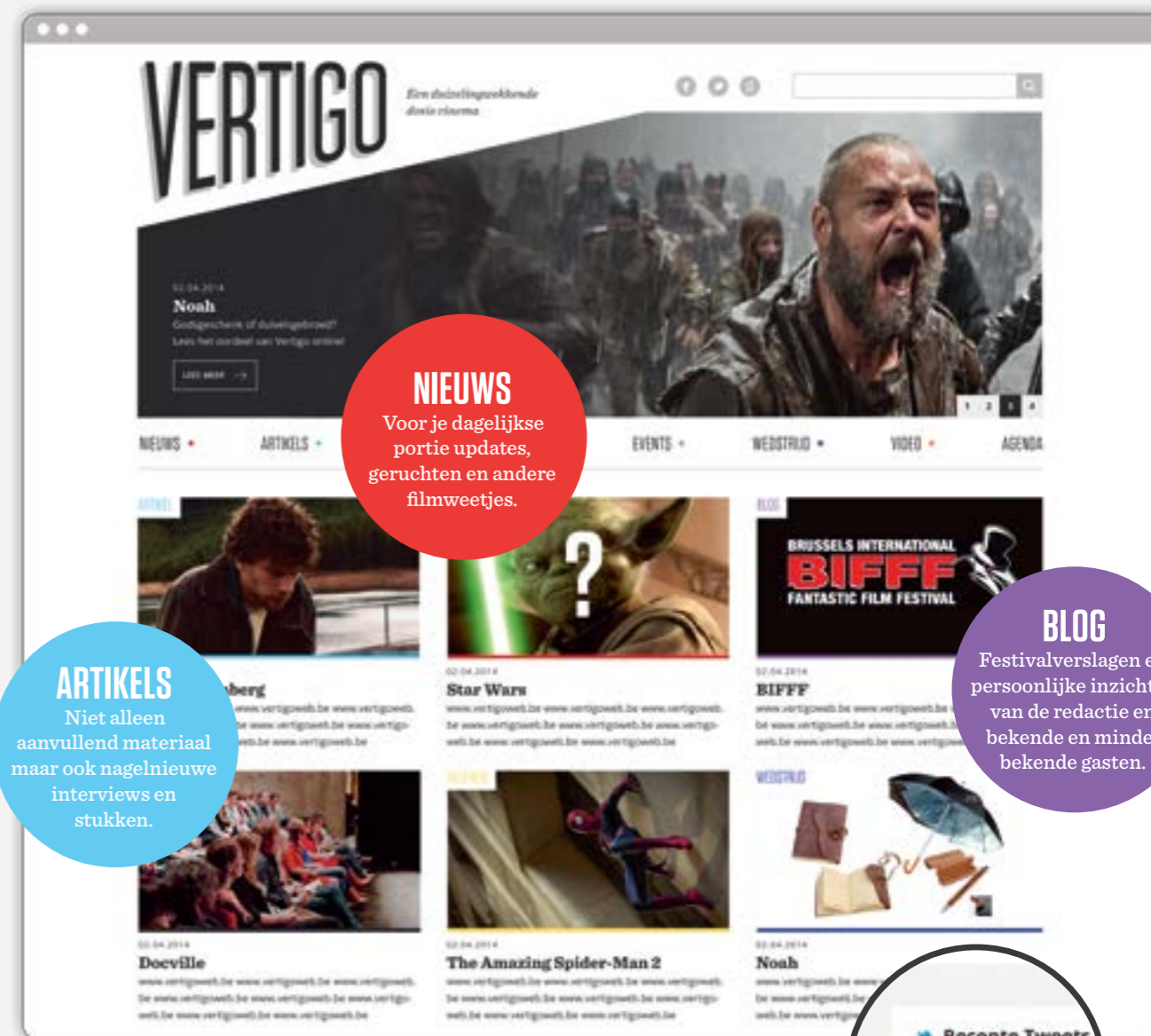
@BVdPopeliere

» KLAP

Terzelfdertijd een verontrustend docudrama over de tabaksindustrie en de media, een psychologische thriller en een *bromance* tussen Al Pacino en Russell Crowe, die allebei de pannen van het dak spelen. Daarom is *The Insider* deze maand de beste film aller tijden.

Surf naar www.vertigoweb.be

Is je cinemahonger nog steeds niet gestild? Geen nood!
Op onze website vind je elke dag vers filmvoer.

NIEUWS
Voor je dagelijkse portie updates, geruchten en andere filmweetjes.

ARTIKELS
Niet alleen aanvullend materiaal maar ook nagelnieuwe interviews en stukken.

BLOG
Festivalverslagen en persoonlijke inzichten van de redactie en bekende en minder bekende gasten.

SOCIALE MEDIA

Helemaal (niet) akkoord met Vertigo? Laat van je horen op Facebook en Twitter! @VERTIGObe, #VERTIGO facebook.com/VERTIGObe

belgacom

Bellen, surfen,
tv-kijken

~~€62,95~~

€45,95 /maand
gedurende 6 maanden

Belgacom,
ook fan
van

uw clan

Neem internet in een Pack met Belgacom TV en vaste lijn.
Afspraak in uw Belgacom Center.

Aanbod geldig van 01/04/2014 t.e.m. 31/05/2014 op alle Packs met Belgacom Internet Overall Comfort of Maxi, behalve op de Packs met Internet en Mobile.
Activeringskosten: € 50. Installatie door een technicus: € 129 (activeringskosten inbegrepen). Niet verenigbaar met andere lopende acties, uitgezonderd de onlinekorting.